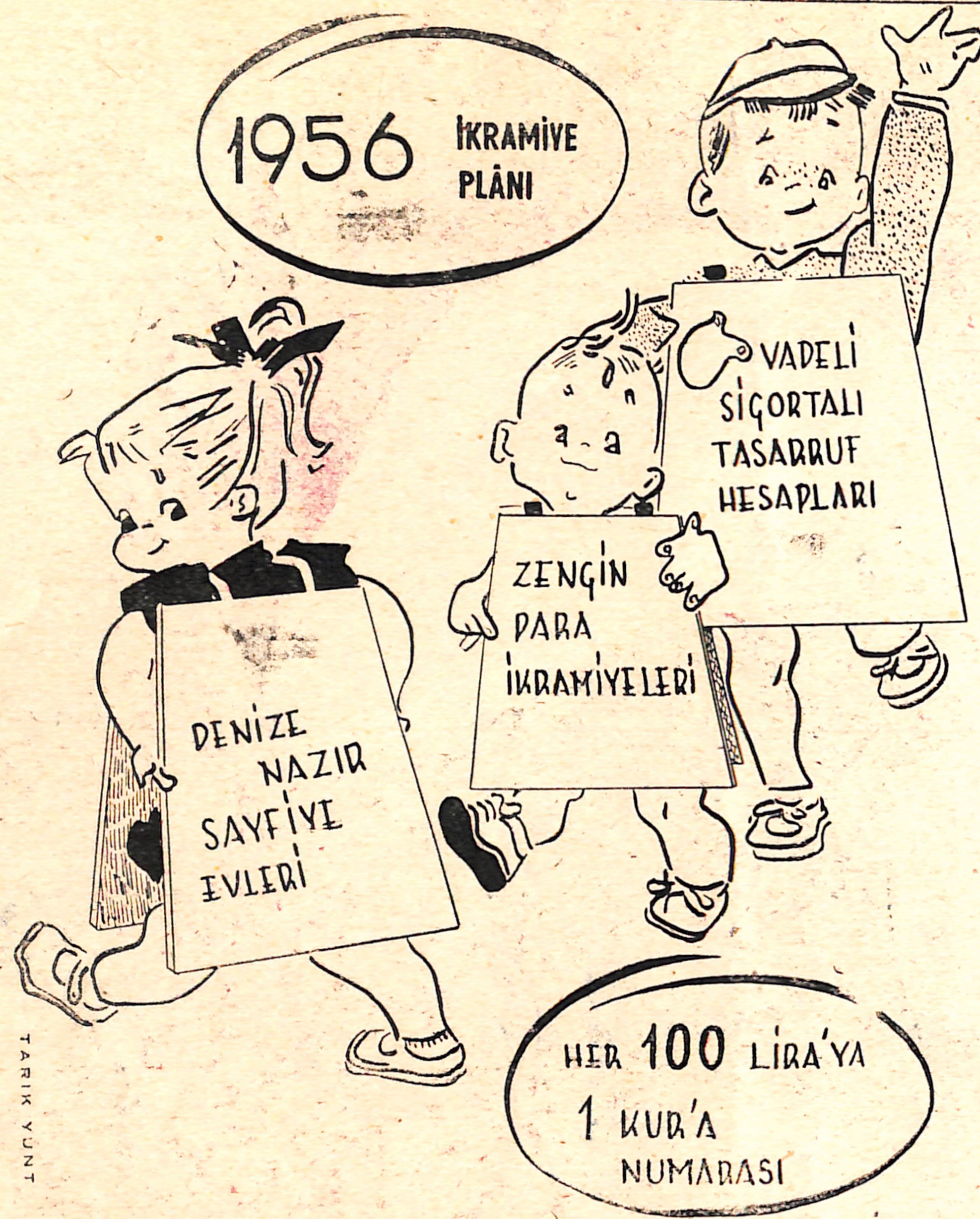


Politika sirkinde:
Aslan!



TUTUM BANKASI

Yedek Parça

En güzel Mizah Hikâyeleri

Yazan :

Aziz Nesin

Bu kitap:

Size iki ayrı zevk verecektir

1 - Gülmek
2 - Düşünmek

Fiatı 1 Lira

Not: Siparişler taahhütlü gönderilir.

Siparişler karşılığı pul kabul edilmez.

Adres: Akbaba Yayınevi Belediye. İstanbul

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

SAYILI FIRTINALAR

Eski İstanbul kabadayılarının maceraları!

Yazan: Refi Cevat Ulunay

İstanbulun bir nevi şövalyeleri demek olan «Eski Kabadayılar» ın şahsiyetlerine ve vakalarına dair yazılan bu menkıbeler, geçmiş bir devrin tarihine ait sayfalardır. İstanbulda o zamanlar «erkeklik» dâvası güden bir sınıf vardı. Kendilerine mahsus düşünceleri, raconları, hâdiseleri hal ve tesviye çareleri vardı. Bir meseleyi son noktasına kadar getirip nihayet marazı ancak dağlamakla gidermek mecburiyeti hâsıl olunca, o zaman da işi yine kabadayıca bitirirlerdi.

Bu adamlar ekseriya zayıfa karşı himayekâr, mutaarrıza karşı sert davranırlar. Namuslu ailelere tecavüz edenlerrin karşısında kaplan kesilirlerdi.

Onlar, bunun için ayrı bir terbiye mi alırlardı? Ne münasebet... Çoğu okuma yazma bilmezdi. Fakat o hayatın içine atılmak kudretini kendinde gören her delikanlı kabadayılık denilen muhayyel bir varlıktan tereşşuh eden havanın cereyanına kendini kaptırdı mı, «Aman şu harekette bulunursam beni ayıplarlar», «Aman şu muameleyi yaparsam mânen kaybederim» endişesiyle kendi kendilerini kontrol ederek tekemmül ederlerdi.

Bu işin sermayesi iffet, cesaret ve mukavemetti.

Hakikî kabadayı içecek, coşacak, söyliyecek, gülecek, oynıyacak... Fakat kimseyi rahatsız etmiyecekti. Abdullahların, Ariflerin, Niyazilerin meclislerinde hiç kimse rahatsız olmazdı. Çoğu ağzına içki koymaz, fakat bir işret meclisinde içenlerden fazla eğlenmek imkânını bulurlardı.

Bir gün bu sayılı fırtınalardan birine:

— Neden içmiyorsunuz? İçkiyi sevmiyor musunuz?

Dedim. Muhatabım:

— Daha içmediğim için sevip sevmediğimi bilmem. Fakat bulunduğum işret meclislerinde içkinin bazı adamları tamamen değiştirdiğini gördüm. Meselâ yumuşak başlı nazik bir adam, bir kaç kadeh içince sert ve kaba oluyor. Kimsenin hatırına gül ile dokunmayan bir başkası da mütecaviz oluyor. Düşündüm, ya ben de içer, değişir, etrafımdakileri rahatsız edersem o zaman küçülmüş âdi bir külhanbey derekesine düşmüş olmaz mıyım? dedim ve içmemeğe karar verdim.

Kabadayı döşeğinde bile kabadayılık âdabına riayet edecektir. Çeşmemeydanında Sandalcı Arap Reyhan Ağa, kendisine hücum eden eli bıçaklı Kefalonyalıları çil yavrusu gibi dağattığı zaman bir kahve iskemlesi kullanmış... Arkadaşları: «Senin tokadın kâfi değil miydi ki, iskemle kullandın» diye Reyhan Ağa ile üç ay dargın durdular.

Eski İstanbulun eski kabadayıları bir âlemdir. Bu kitap bunu tahlil için yazılmıştır

Pek yakında çıkıyor

Not: Büyük boy, 400 sahifeyi bulan bu nefis kitap, harikulâde güzel, beş renkli, kuşe bir kapak içinde hazırlanmıştır. Kâğıt darlığı yüzünden baskı adedi azdır. Fiyatı 4 liradır. Bedelinin banka, yahut posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur. Posta pulu kabul edilmez.

Adres: Akbaba Yayınevi — Belediye, Klodfarer caddesi, İstanbul

SAYI : 201 C.: 8 19 OCAK 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

BİR TEBESSÜM ARANIYOR!

Yazan :
Yusuf Ziya ORTAÇ

ADNAN Menderes denince, gözümüzün önüne ilk gelen şey bir tebessümdür: Dudak ucunda beyaz bir üçken çizen, küçük, tatlı, zeki bir tebessüm.

Gazetelerin altı yıllık kolleksiyonlarını karıştırınız, karşınıza hep o güler yüz çıkar: Trenden inerken, uçağa binerken, el sıkarken, temel atarken...

Politika adamlarının çoğu, dâvalarını sıcak bir gülüşle kazanmışlardır. Amerika Cumhurbaşkanı Roosevelt, seçim nutuklarında, kelimelerden çok tebessümlerini kullanırmış, İsmet İnönü, Lozan konferansında, Japon delegelerini bile, insanlığın bu müşterek diliyle büyülemiştir.

Dikkat ediyorum, Adnan Menderes, ne zaman tebessümünü kaybettiyse, dâvasını da kaybetti.

Onun bir tek düşmanı var: Öfke!.. Asıl muhalefet liderinin İsmet Paşa, Bölükbaşı, Karaosman oğlu değil, öfke olduğunu kendisine nasıl anlatmalı acaba?

O

Politika adamının lûgatında iki kelime yoktur: Kızmak ve darılmak!

Meşhur gurup toplantısında, Adnan bey, dudağındaki tebessümü dişlerinin arasında ezip kürsüye yumruklarını sallıyarak çıksaydı acaba aslanlarının pençesinden kendisini kurtarabilir miydi?

Antalyada bir fabrika temeli atan Menderes, kürsüde İstanbul gazetelerine attı!.. Niçin?..

Nadir Nadi mi kendisine düşman?... Demokrat Parti listesinde mebus olmuştur!.. Ahmet Emin mi kendisine düşman?.. Kalemini, D. P. ile iktidar arasına köprü yapmıştır!.. Kâzım Şinasi mi kendisine düşman?.. Ona sevgisini, kırk yıllık partisinden ayrılarak göstermiştir!.. Hayır, hayır, Falih Rıfkı Atay bile, onun geçen yıllardaki çalışma aşkını, kalkınma şevkini görünce: «Bu adama yardım etmek vatanseverlik borcudur» dememiş miydi?

Adnan bey «Forum» un, hepsi ayrı ayrı gönlümüzde yaşayan güzel zekâlarını, çatık kaşlı bir davetle Celâl Yardımcının huzuruna çağırtacağına, sıcak gülüşlü bir dost yüzü ile kendisi davet etse ne olurdu?

Acaba, yürekten gelen bir sesle:

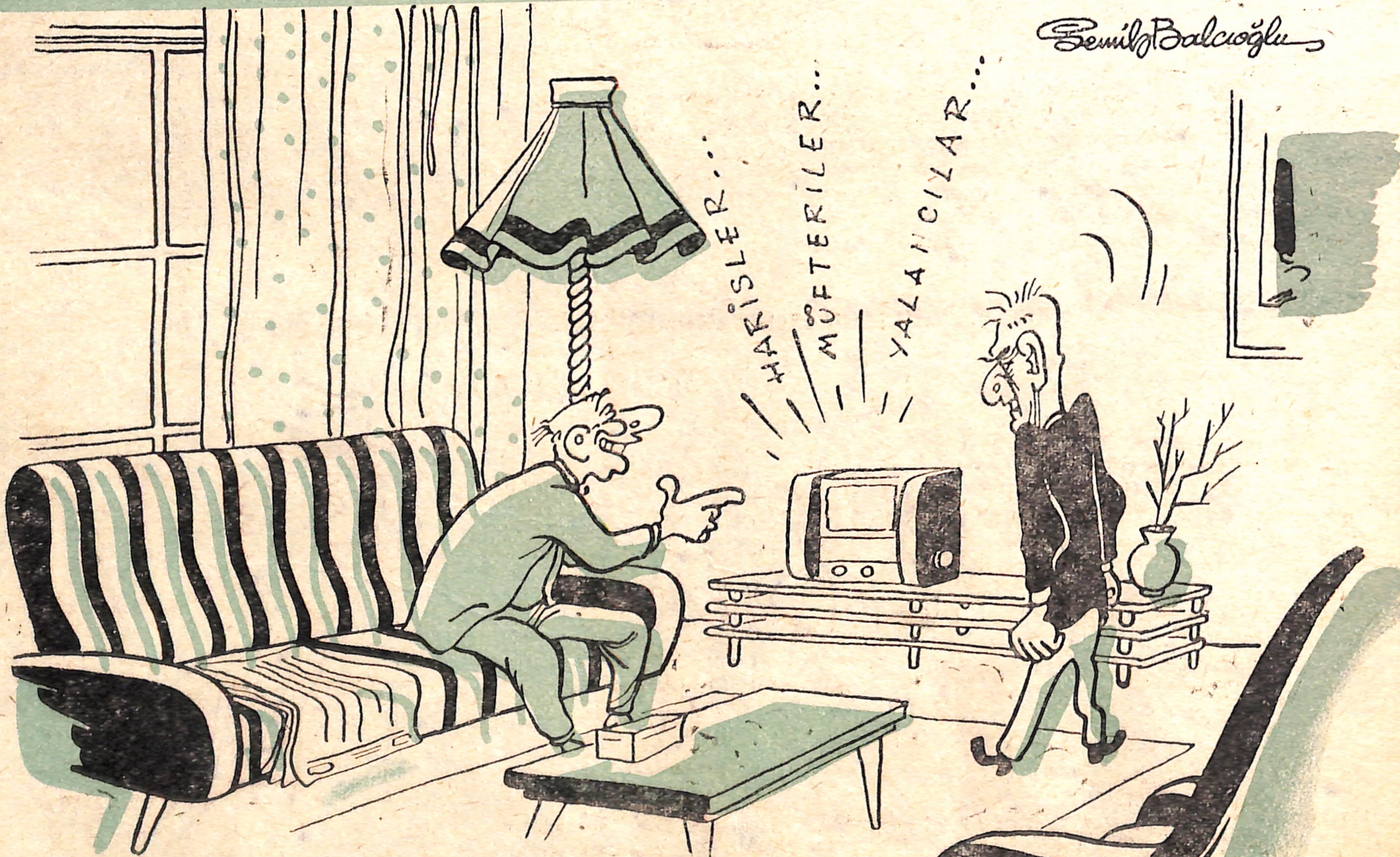
— Genç arkadaşlarım, siz bizim her sahada yardımcılarımızsınız... Elbet, sizin ışık tuttuğunuz yolda, önümüzü daha iyi göreceğiz, istikbale daha rahat yürüyeceğiz!

Dese kıyamet mi kopardı?..

Memleket kaderi üstünde Üniversite konuşursa değil, Üniversite susarsa korkalım!

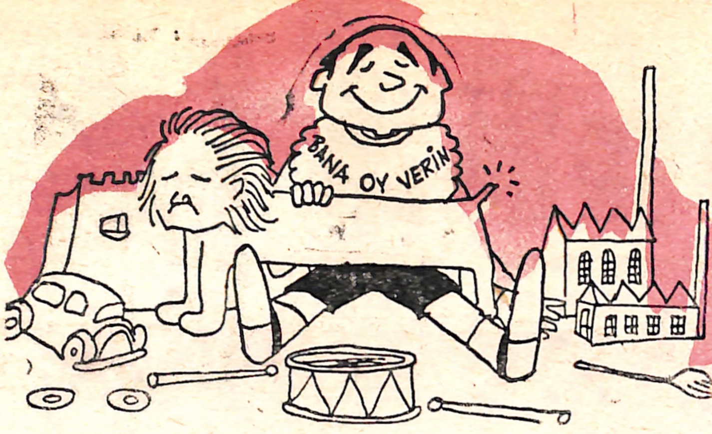
Neşelerimizin, sevinçlerimizin, ümitlerimizin üstünden bir kara bulut geçiyor. Biz bile güler yüzümüzü kaybettik.

Bir tebessüm aranıyor!



— Dördüncü Menderes konuşuyor...
— Allah Allah... Tıpkı üçüncü Menderes!...

(Semih Balcıoğlu)



Harika Çocuk!

BİR harika çocuğumuz daha var. Bu, öbürleri gibi piyano, keman çalmıyor. Büyük ressamlara parmak ısırtacak tablolar yapmıyor, usta şairleri şaşırtacak şiirler de yazmıyor.

— Peki, ne yapar, ne marifeti var bu harika çocuğun? diye sordum.

— On parmağında on marifet, de diler, bir defa politika yapıyor. Sonra....

— Yeter. Mademki politika yapıyor, yeter.

— Daha doğar doğmaz anasını, babasını inkâr etti. Sonra da dokuz yaşında gebe kaldı. On yaşında iken «Hürriyet» adında bir çocuk dünyaya getirdi. Çocuğu da onu reddetti.

— Nerede bulabilirim bu harika çocuğu?

— Her yer onundur. Bir bakarsın, hususî uçağına binmiş geliyor. Bir bakarsın, Konyada nutuk çekiyor. Bir bakarsin, siyasî dansöz Kolet'i alkışlıyor!..

Gerçekten de harika çocuğu bulmam pek zor oldu. Çocuktan al haberi derler ya, ben de ondan haberler almak sevdasına düşmüştüm. Etrafı, onuncu yıldönümünü kutlamağa gelenlerle, dadıları, lalaları, halayıkları, hizmetçileri, uşaklariyle dolu idi. Büyümüş de küçülmüş, çok bilmiş bir hali vardı. Ben yanına gittiğim zaman, bir sürü kıvır zıvır, hurda demir parçaları, tuğlalarla oynuyordu.

— Doğum gününüzü kutlarım.

— Teşekkür ederim. Hoş geldiniz.

Boynuna bir çocuk önlüğü bağlamışlardı. Üzerinde «Beni öpmeyiniz!» yazılı idi.

— Bak cicime!..

Getirilen bir hediyeyi gösteriyordu. Bu bir oyuncak aslandı.

— Hani bunun kuyruğu?

— Kopardım.

— Seni yaramaz seni!..

Ben getirdiğim hediyeyi yakasına iğneledim. Bu, çocuklara takılan (Maşallah) gibi madenî bir «Artık yeter!» levhası idi.

— İstemem, kaka o, dedi. Kaldırdı attı.

— Bu demirler, tekerlekler, dişliler, demir parçaları nedir?

— Oyuncaklarım!

— Pek yaramaz şeysin, neden kırıyorsun? Uslu uslu oynasan olmaz mı?

— Ben kırmadım ki... Arkadaşlarım kırdı. Ben de onları koğdum!

— Aferin sana. En çok hangi oyunları seversin?

— Demokrasi oyununu!

— Başka ne oyunları bilirsin?

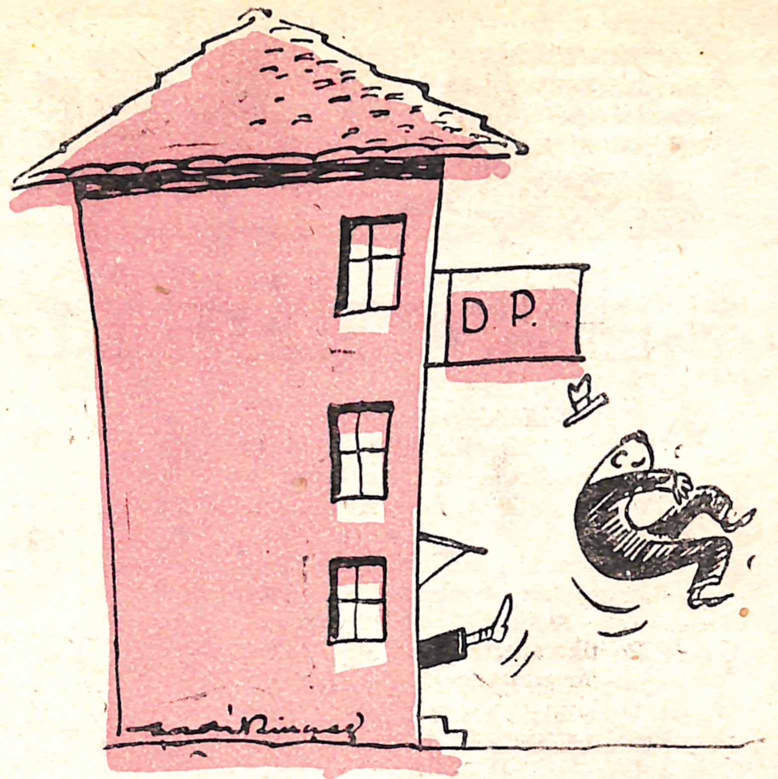
— Açılış töreni oyunu, partiden ihraç oyunu, kongre oyunu, kör ebe, el bende, uçtu uçtu... Bende oyun çok!...

— Maşaallah... Allah nazardan saklasin.

Daha konuşacaktık ama, bu aralık telefon çaldı, harika çocuk kızdı:

— Söyleyin Kavrak'a onu da kovsun, ötekini de kovsun, hepsini kovsun, diye yumruğunu vurarak bağırmağa başlayınca, yavaşçacık kapıdan sıvışıverdim!

AKBABA



Söz ayağa düştü!...

(Şadi Dinççağ)

Tavla Partisi

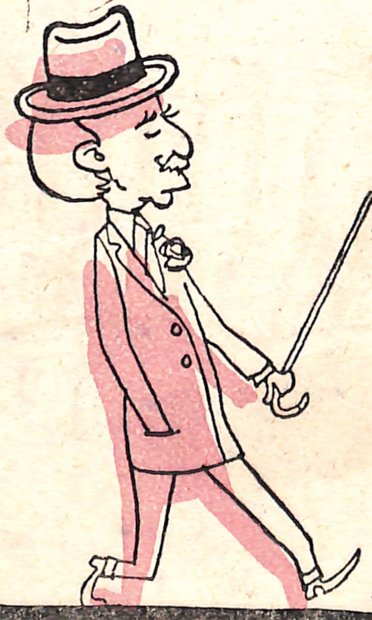
BİRİ D. P. li, biri C. H. P. li, iki tavla meraklısı. Tavlayı kim kaybederse, kazananın partisine girecek diye bahse tutuşmuşlar. Gazetenin yazdığına göre C.H. P. li kazanmış, yenilen D.P. li de C. H. P. ye girmiş.

Gazete bunu, memleketimizde tek olaymış gibi önem vererek yazıyor. Halbuki, siyasî partilerin tavla partisinden farkı yok artık.

Son olaylara bakılırsa, «Hürriyet» çilerin zar tuttuklarını, hep düşeş oturttuklarını görüyoruz. Herhalde, bir çoklarını altı kapıya bağlayıp partilerine alacakları anlaşılıyor!

MAÇKA DULLARI İSMET İNÖNÜYÜ YILIN ADAMI SEÇTİLER!





Siyasî Donjuan!...

(Nehar Tüblek)

Elektrikli Tren

Bakırköyde oturan biri, akşam saat sekizde Büyük Postahaneden karısına şu telgrafı çekti:

«Sevgili karıcığım,

Eve geç kalacağım için sakın meraklanmayın. Başıma kaza falan gelmedi. Sadece bu akşam elektrikli trene bineceğim. Gözlerinden öperim.»

★

Şişman bir adam koşa koşa Çekmece istasyonuna gelmişti. Nefes nefese gar memuruna sordu:

— Elektrikli tren kalktı mı?

İstasyon memuru:

— Hareket edeli çok oldu, dedi, şimdi Samatyadadır. Eğer biraz hızlı yürürseniz Yenikapı istasyonunda yetişebilirsiniz.

★

Sirkecideki yazıhanesinden, Yeşilköydeki evine karısına telefon ediyor.

— Kemal, akşama sakın geç kalma!

— Yarın nasıl olsa pazar Leylâ... Bu akşam elektrikli trene bineceğim. Eve sabaha karşı gelsem de zararı yok. Gündüz doya doya uyurum.

★

Floryada bir genç kız, evine aldığı sevgilisi ile başbaşa:

— Saat kaç?

— Yedi.

— Eyvah... Nerede ise babam gelir. Seni burada görmesin!

— Hiç merak etme sevgilim, babanı bu akşam elektrikli trene binerken gördüm. Daha rahat rahat beş altı saat vaktimiz var.

★

Türkiyede telgraflar bile, elektrikli trenlerden daha çabuk gelir.

Telgraf memuru
Şahap Telli

★

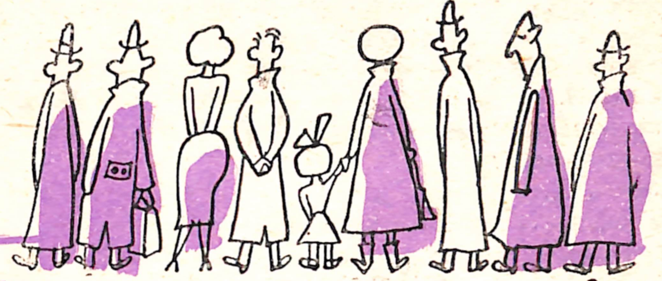
Devekuşu, ne devedir, ne de kuştur. Elektrikli tren, ne elektriktir, ne de trendir!

İstasyon müdürü Halim bey

★

Tîz reftar olanın pâyine dâmen dolaşır
Erişir menzil-i maksuduna ceryanlı tiren

Elektrik mühendisi şair Galip



Kâr!

İKİ arkadaştılar. Birinin cebinde on lira vardı, öbürü meteliksizdi. Yüksekkaldırımdan çıkarlarken gördükleri bir kalabalığın arasına katıştılar. Bir adam, elinde üç tane iskambil kâğıdını birbirine karıştırıyor:

— Hasan almaz, basan alır... Bir koy beş al! Bul karayı, al parayı!

Diye bağırıyordu.

Üç iskambil kâğıdının biri kara, ikisi kırmızı renkli idi. Karaya bir lira koyan beş lira kazanıyordu. Herkes de karayı çabucak buluyor, parayı alıyordu. Adam, veznedar gibi etrafa para dağıtıyordu. O da cesaretlenip kâğıtlardan birinin üzerine bir lira koydu. Bilememişti. Bir lirası gitti. Arkadaşı mâni olmak istedi ama, o dinlemedi. Bu sefer iki lira koydu. Yine bilememişti. Bu sefer iki lira da gitti. Arkadaşı zorla kolundan çekti. Kalabalıktan çıkardı.

— Üç liramız gitti, ne diye bırakmadın kazanayım? diye bağırdı.

Arkadaşı:

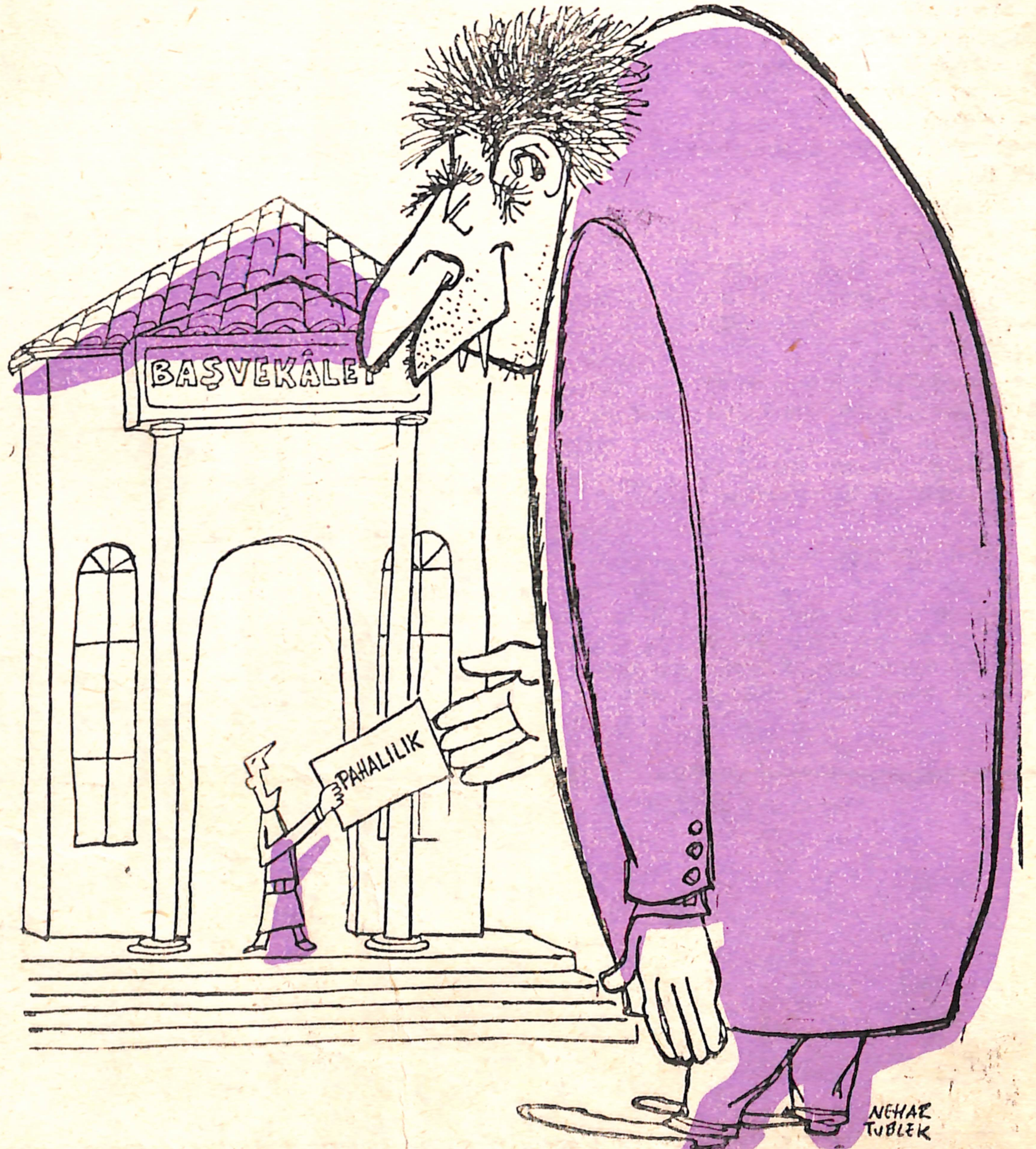
— Üç liramız gitti ama, biz yine kazançlıyız, dedi.

— Nasıl kazançlıyız? İnsanın üç lirası gider de kazançlı olur mu?

— Olur ya... Adam senin üç liranı alırken, ben de onun cebinden bir on liralık çektim. Yedi lira kazançlıyız.



ADNAN MENDERES PAHALILIĞI KABUL ETMİYOR! **(Gazetelerden)**



Kapıcı — Beyefendimiz zatınızı tanımıyor!...

(Nehar Tüblek)

ARTIST ARANIYOR

İstanbul Şehir Tiyatrosu kadrosuna imtihanla yeni artistler alınacağı gazetelerle ilân edilmişti. Kendilerinde anadan doğma artizlik istidadı gören gençler, sıra numaralarını almış, Tepebaşındaki Salaşın imtihan kapısında bekleşiyorlardı. Saat tam ikide elektrikler yandı, ziller çaldı, perde açıldı ve imtihan başladı.

— Şöyle gel kızım. Adınız?

— Muallâ.

— Çok âlâ. En çok sevdiğiniz Türk şairi kimdir?

— Türk şairi... Türk şairi... Türk şairi... Şey... Aman dilimin ucunda... Şimdi söyliyeceğim efendim... Kimdi o?.. Hah buldum, Abdülhamit!

— Abdülhak Hâmit demek istiyorsunuz herhalde... Sultanüşşuara Hâmit...

— Evet efendim, Sultan Hâmit. Birdenbire şaşırdım da...

— Ama ben size yaşayan bir Türk şairi soruyorum.

— Sultan Hâmit öldü mü efendim?.. Vah vah... Allah rahmet eylesin!..

— Yaşayan en büyük Türk şairi sizce kimdir?

— Yaşayan... Yaşayan... Yaşayan... Şey... Neydi bakayım?.. Amaaan... Bir tuhaf ismi var. Hah Namık Kemal...

— Namık Kemal de öldü Muallâ hanım. Sakın Yahya Kemal olmasın?

— İşte o... Namık Kemal mi, Yahya Kemal mi, Ali Kemal mi? İşte o...

— Peki gençlerden kimi seversiniz?

— Racon İsmaili severim, polim Nuriyi severim. Klark Ahmedi severim. Sonra, Şişko Yaşar var, Metin var, Yavuz var. Vallâhi ben hepsini severim. En çok Maykamer Niyaziyi severim. Sonra Şükranla dalga geçmeğe başlayınca, ben de boş verdim.

— Ben size şairlerden soruyorum, genç şairlerden...

— Genç şairlerden... Genç şairlerden... Doğrusu hiç birini sevmem.

— Demek aruzla, hece ile yazanları seviyorsunuz? Yoksa eski Divan'ları mı?

— Evet, eski divanlar daha rahat oluyor efendim. Şezlonğ da fena değil!

— Divan edebiyatını soruyorum ben size...

— Divane edebiyatını sevmem ben.

— Genç şairlerden hiç sevdiğiniz yok mu?

— Yok.

— Neden?

— Hepsi salak şeyler. Enayi oluyorlar. Bizim mahallede bir tane var. Belki bana iki soba dolusu akrostiş yazdı. Öyle sulu ki... Azıcık yüz versen, hemen su koyveriyor.

— Peki Oktay Rifat, Melih Cevdet?

— Rıfatı tanımam, Cevdeti de tanımam... Haaaa bak Oktay ile Melihi severim. Santrafor Melih değil mi? Ne şeker çocuktur. Oktay da iyi oğlandır neme lâzım? Oktayı Kasımpaşa maçında gördünüz mü?

— Anlaşıldı. Size batı edebiyatından sorayım.

— Volteri tanır mısınız?

— Volter mi?.. Volter, Volter,.. Volter. Sakın Rober olmasın. Galatasaraylı bizim Rober...

— Volter.

— Bildim, bildim... Semradan roman istemiştim. Onu verdi bana. Birdenbire hatırlıyamadım. Hani enayi bir kıza âşık olur da, sonra intihar eder.

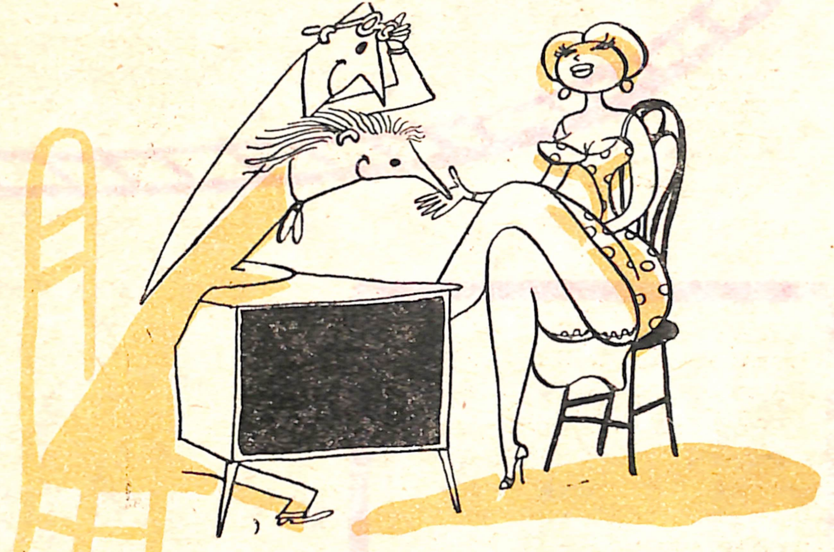
— O Volter değil, Verter...

— Ha, Volter, ha Verter... Dilim dönmüyor işte...

— Evvelce başka bir işte çalıştınız mı?

— D. D. T. ye girecektim. İntimaz yaptılar. İmtihanda hakkımı yediler, almadılar.

— Nereye girecektiniz?



— D. D. T. ye...

— Sakın P. T. T. olmasın...

— Aman, ha. D. D. T., ha P. T. T... Ne bileyim ben...

— Pekâlâ... Siz çıkın.

— Aaaa... ayol bacaklarıma, belime, kalçama bakmıyacak mısınız? Hiç böyle de artizlik müsabakası görmedim. Bana herkes Lollo Brigida Melâhat der. Bakınız, memelerim takma değil vallâhi... Kendinden böyle!..

— Pekâlâ, anlaşıldı. Siz gelin. Adınız?

— Sülüman.

— Nerelisiniz?

— Beyoğluspordan. Eskiden Vefalı idim. Beyoğluspora transfer oldum.

— Şimdi size bir rol provası veriyorum. Güzel bir kızı seviyorsunuz. Fakat kız size yüz vermiyor. Bu durum karşısında tıpkı sahnede imiş gibi, ne yapacaksanız yapın.

— Ne yapacağımı anlatayım mı? Yoksa yapayım mı?

— Önce anlat, sonra yap!..

— Kızın yolunu beklerim. Bir sotasına düşürdüm mü, şişlerim.

— Kız da sizi seviyor. Ama anası babası kızı size vermiyor.

— Kızın bütün sülâlesini pırasa gibi doğrar, eşek cennetine yollarım. Tatbikatını yapayım mı?

— Anlaşıldı, yeter. Siz gelin. Adınız?

— Acar.

— Acar bey, farzedin ki, muhalif partiden bir milletvekili adayısınız. Halka nasıl nutuk verirsiniz?

— Vatandaşlar! Şu elli kuruşluk cıgarayı neden beş kuruşa almıyalım? Zeytinyağının kilosu neden on kuruşa olmasın? Etin kilosunu neden kırk paraya yemiyelim? Bütün bunların sebebi, bugünkü iktidarın kovuşturduğu yanlış politikadır. Artık yeter!

Vatandaşlar reyinizi bize verin! Eğer biz iktidara geçersek her vatandaşa bir ev, her vatandaşa bir vapur, her vatandaşa bir tren, hattâ bir de uçak vereceğiz! İstiyenlere traktör, Kadillak, arazoz, tank dağıtacağız! Her vatandaş han, hamam, apartıman, çiftlik sahibi olacak. Vatandaşlar!

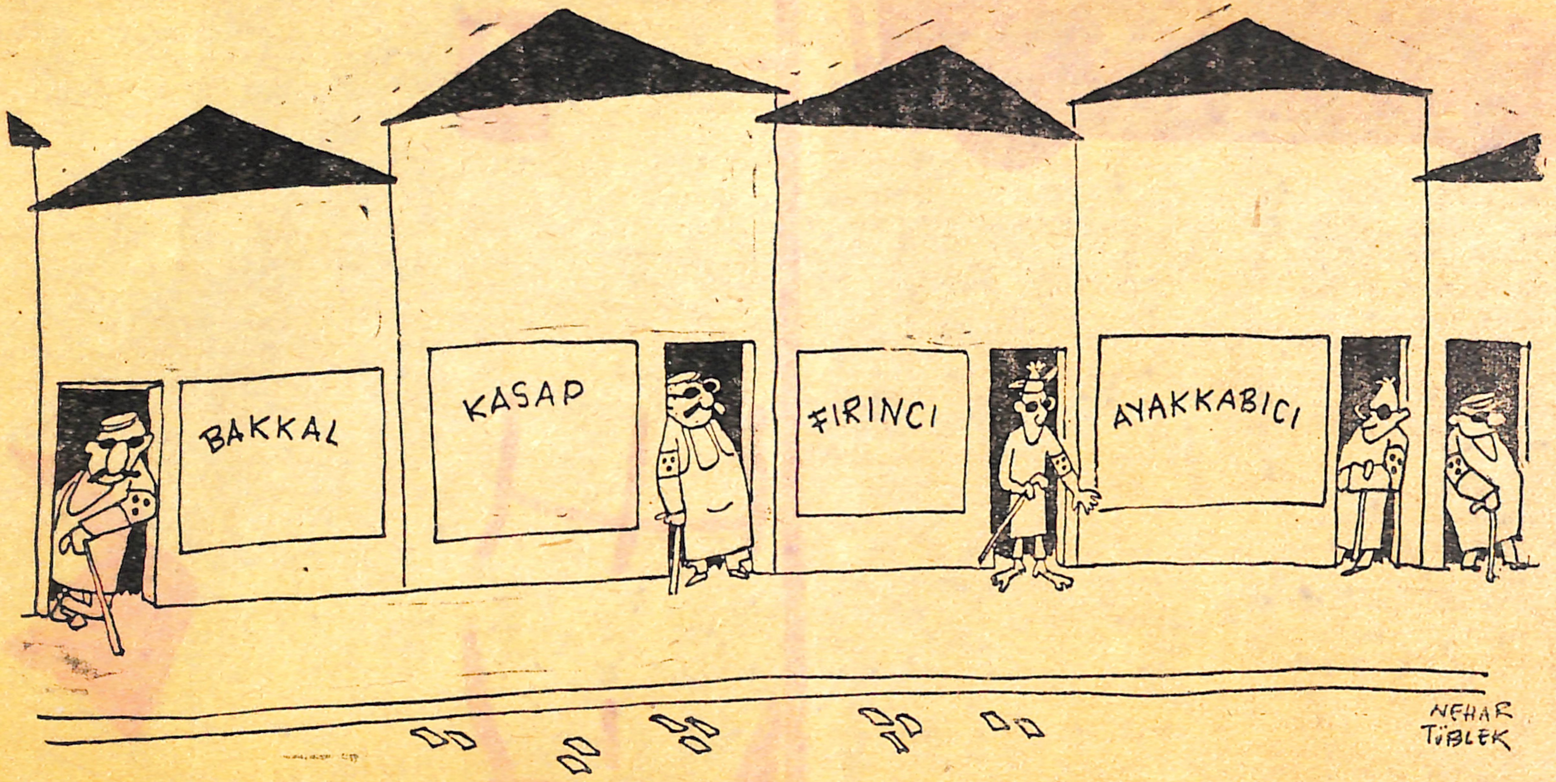
— Yeter bay Acar.



YAZISIZ!...

(Şadi Dinççağ)

(Gazetelerden): **VALİ, MUHTEKİRLERİN GÖZLERİNİ OYACAĞIM DEDİ!...**



Esnaf-ı bî insaf!...

(Nehar Tüblek)

— Hızımı almış iken bırakın konuşayım.

— Şimdi de iktidara geçmiş bir partili olarak konuşun!

— Vatandaşlar! Eğer bugün pahalılık varsa, bunun sorumluları eski idarenin yaptıklarıdır. Orada burada geziyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi konuşuyorlar. Bu yüzden pahalılık aldı yürüdü.

Vatandaşlar! Muhalifler bizden hürriyet istiyorlar. Hah hah hah!.. Güleyim bari. Sanki onların zamanında hürriyet var mıydı?

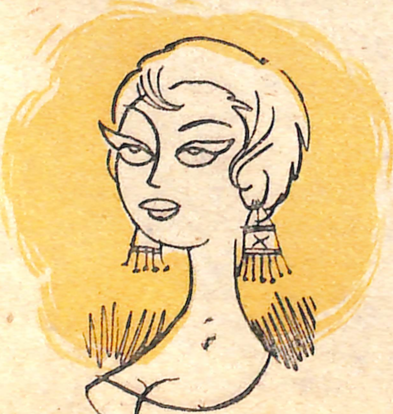
Muhaliflerimiz, karakollardan dayak kalksın diyorlar. Hah hah hah!.. Güleyim bari. Sanki onların zamanında dayak yok muydu?

Muhaliflerimiz...

İmtihan heyeti başkanı delikanlıyı susturdu:

— Yeter bay Acar... Bu kadarı kâfi... Hepiniz, ayrı ayrı kıymetli, istidatlı gençlersiniz. Sahnede değil ama, hayatta muvaffakıyetle oynıyacağınız roller pek çok... Bu raya düşüp körleşmenize gönlümüz razı değil... Parlak istikballer sizi bekliyor... Cümlenize başarılar dileriz!

Sanat eleştiricisi :
Ali Artapar





EFERÜM OĞLUM AHMET!

Eferüm oğlum Ahmet,
Vücudun halka rahmet!
Sakın hiç çekme zahmet
Versin Allah âfiyet!

Eferüm oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!



Bir tutup bin atmalı,
Kaymağa bal katmalı!
Gık dese muhalefet,
Anasını satmalı.

Eferüm oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!



Kim derse demokrasi,
Saymalı onu âsi,
Kırılmalı kafâsi,
Böyle olur siyasî!

Eferüm oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!

Her tedbiri almalı
İktidarda kalmalı,
Her gün başka havadan,
Yem borusu çalmalı.

Eferüm oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!



Ver hesabı farkiyle
Çık yüzünün akiyle
Kendine etme zahmet,
İsbat misbat hakkiyle.

Eferüm oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!



Baba, oğul, kız, dayı,
Çekiversin cartayı,
Sen sağsın, ben selâmet,
Atlatırsak vartayı!

Eferüm oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!

AKBABA

ISPANAK

ISPANAĞIN kilosu iki liraya çıktı diye, zavallıya etmedik hakareti bırakmadılar.

— İki liraya ıspanak, görülmüş şey mi? Alt tarafı ot... diyorlar.

Siz, bir de ıspanağın sesine kulak verin, bakın ne diyor:

— Otmuşum!.. Aslını inkâr eden haramzadedir. Evet, ben otum. Ama sizin o «iki lira» dediğiniz şey sanki nedir? Ben otsam, o da bir kâğıt parçası değil mi?

Vallâhi ben söylemedim, ıspanak söyledi. Haydi bakalım, Maliye Vekili ıspanağa cevap versin.



HİLKAT GARİBESİ

İZMİRDE, vücudü kurbağa, kafası öküz başı, bir hilkat garibesi dünyaya gelmiş.

Doktorların ne insana, ne hayvana benzetemedikleri bu hilkat garibesi, sakın yıllardır doğumunu beklediğimiz demokrasi olmasın!



PROPAGANDA

BİR gazetenin verdiği habere göre, Kilis'te kaymakam yokmuş, jandarma komutanı yokmuş, başkomiser yokmuş, savcı yokmuş, hükûmet tabibi yokmuş.

Ben bu habere inanmadım. Besbelli Kilis, turist çekmek için propaganda yapıyor. Bu propaganda ile yakında en büyük, en kalabalık şehrimiz olacağı da belli.



NE MÜNASİP GÖRÜRSENİZ!..

DÖRT senedir taksiye binmemişti. Ama o gün binecekti. Binmesi gerekti. Çünkü yanında, içinden evlenmek ümidi geçirdiği kız vardı.

Parktaki arabaların en eskisine doğru yürüdüler. Şoförler, arabaları ne kadar yeni olursa o kadar terslenmekte kendilerini haklı buluyorlardı.

Şanslarına şoför de yaşlıydı. Tecrübeli adamın hali başka olur. Arabaya oturdular. Şoför, taksi saatinin bayrağını indirdi.

Gözucu ile saate bakıyordu, 60-65 - 70 - 75...

— Hava bugün çok güzel değil mi?...

— Evet... Hakikaten... Fevkalâde...

105 - 110 - 120... Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Durmadan saat atıyordu.

— Sizde bir şey var. Düşüncelisiniz.

— Yooo... Hiç. Vallâhi hiç... Bir şey yok.

Tik-tak, tik-tak...

— Ama durgunsunuz.

— Bilmem. Hihi... Bilâkis. Çok neşeliyim. Hihi...

355, tik-tak, 360, tik-tak...

— Biz burada inelim bay şoför.

Sevgilisine çaktırmadan saate baktı, 395 kuruş. İçinden hemen hesapladı. Sen ona dört lira de. İki katı olsa sekiz lira eder. İnsanın yanında kadın oldu mu, fazla isterler, haydi on lira olsun.

— Borcumuz nekadar bay şoför.

— Siz ne münasip görürseniz beyim.

— Olmaz öyle şey. Ne vereceksek söyleyin.

— Canım, atla deve değil ya, ne verirseniz verin.

— Yooo... Ne senin bana, ne benim sana hakkım geçmesin...

— Verin bir şey... Ben öyle azına çoğuna bakmam.

— Allah Allah... Söyle bir şey yahu. Ben ne bilirim? Az dersin, çok dersin.

— Demem. Ne münasip görürseniz kabul ederim.

Ne iyi insanlar var dünyada, kanaatkâr, uysal, yumuşak... On lira verse, az mı olur acaba? Bukadar mesafeyi... On lira fazla bile. Dolmuş bu kadar yolu altı buçuk liraya geliyor.

— Kardeşim, beni üzme. Ne istiyorsan söyle rica ederim.

— Üzülmeyin beyefendi. Ne münasip görürseniz... Aç gözlü insan değilim. Ben size az verdiniz, çok verdiniz mi dedim. Ne verirseniz bereket versin.

— Peki bunun bir tarifesi yok mu? Ne vereceğimi ne bileyim ben?

— Siz de insansınız beyim. Bu kadar yol geldik. Münasip gördüğünüzü verin.

İçinde az vermekten ziyade, çok vermek, kazıklanmak korkusu vardı. Hovardalığı tuttu. Cüzdanından bir onluk bir iki buçukluk çıkarıp şoföre uzattı.

— Buyurun!

Şoförün: «Ne münasip görürseniz» diye nezaketinde, fazla tok gözlülüğünden şu iki buçuk lirayı cabadan vermiş, kazıklanmıştı ama, zararı yok. Bugün sevgilisine evlenme teklif edecekti.

Şoför parayı elinde evirdi çevirdi:

— Ne bu? diye bağırdı.

— On ikibuçuk lira...

— Siz çıldırdınız mı beyim? Bu zamanda?..

Kız itiraz etti:

— Daha iki gün önce yedi buçuk liraya geldin.

Şoför paraları, delikanlının suratına fırlattı.

— Al sen bunu da kahve parası yap!



— **Biliyorum, biliyorum... Sen bana param olduğu için vardın...**

— **Hayııır... Param olmadığı için vardım!...**

(Necmi Rıza)

Para, şoförle delikanlının arasında yerde duruyordu.

— Ayıp yahu... İnsan utanır be!..

Delikanlı bir iki buçuk lira daha uzattı.

Şoför âvaz âvaz bağırıyordu:

— Sadaka mı veriyorsun?.. İstemez! Utan!.. Sana kibarlık ettik, ne münasip görürsen, dedik. Ama herifte nerede o kafa?..

Şoförü susturmak için cüzdanını vermeğe razı idi. Kızın yanında rezil olmuştu. Bütün bir beşlik daha uzattı. Şoför bağırıyordu:

— Kızı yanına almış, biz de adam zannettik. Düdük sen de!.. Sana ne münasip görürsen dedikse, sadaka istemedik efendi!.. Hakkımı istiyorum, hakkımı...

Şoför yerdeki paraları almadan çeker giderse ne yapacaktı? Paraları yerden toplıyamazdı. Kıza rezil, kepaze olmuştu. Beş lira daha çıkardı, yerdeki paraları da toplayıp şoföre uzattı.

Şoför paraları aldı. Gaza bastı. Araba giderken, hâlâ söyleniyordu.

— Senin gibilerini arabaya alanda kabahat... Herife bak be!.. Kibarlık ettik, ne münasip görürsen dedik diye bizi kazıklıyacak ulan. Nezaket kim, sen kim?

Sevgilisi ile kır gazinosuna doğru yürüdüler. Haysiyeti iki paralık olmuştu. Kafası hep şoförün sözleriyle doluydu. Keşke, daha fazla verseydi. Hakkı ne ise onu verseydi.

Genç kız :

— Ne güzel manzara, dedi.

Delikanlı:

— Ha?.. diye sordu.

— Ne güzel manzara diyorum..

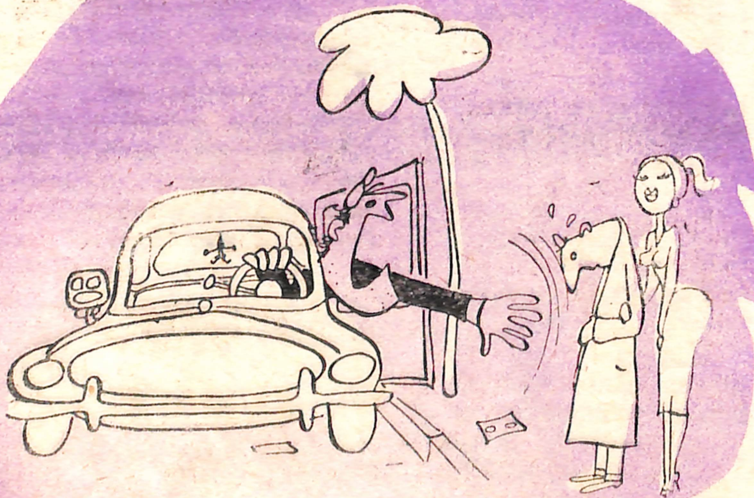
— Hakkın ne ise söyle...

— Anlamadım!..

— Kaç para istiyorsun?..

Kalktı, arkasına bakmadan, bayır aşağı koşmaya, kaçmaya başladı. Her şey bitmişti artık!

ATEŞSİN



Masajcıdan İntikam

ŞÜKRAN hamfendi kırkını aştığı için midir, bilinmez, bir gençleşme telâşına kapılmıştı. Halbuki, sahiden genç denecek yaşta ve hele eşsiz güzellikteydi. Lâkin onu bu telâşa düşüren, şüphesiz kocasının dayanılmaz kıskançlığıydı..

Kocası.. Yani müteahhit İbrahim Mirabo... Bu acaip soyadiyle kendini sahiden Avrupalı zanneden, yeni usul zenginlerden biriydi. Şükran hamfendi kocasına nazaran çok daha kültürlü, çok daha moderndi. Çünkü Sen Pülşeri ortaokulunu yedinci sınıfından bırakmıştı vaktiyle... İbrahim Mirabo'yla evlendikten sonra adamın burnuna halkayı takıp sürümekte gecikmedi. İlle velâkin, kıskançlığına bir çare bulamıyordu. İbrahim, öyle vurdum duymaz kocalardan değildi ki... Hem aldatılsın, hem de bunu gayet tabii karşılasın... Dehşetli kuşkulanıyor, lâkin hiç bir delil elde edemediği için, karısının ihanetini yakalıyamıyordu.

Mamafih, bu hususta hayli tedbir almıştı. Şişli'deki muazzam Mirabo apartımanının çift daireli bir katında kendileri oturuyorlardı. Sayın müteahhidin emrinde birkaç hizmetçi, uşak, aşçı ve bir de şoför vardı. Siyaset adamlarının baş vurduğu çareye o da müracaat etmiş, bu adamların hepsini karısı aleyhine casus gibi kullanmağı temin etmişti.

Şükran'ın bundan haberi yok muydu sanki? Vardı ve o da mukabil tedbirler almakta gecikmemişti. Hem gayet basitti onun karşı tedbirleri. Kocası dişe dokunur bir lâf getirene avuç dolusu para verdiği halde, o sadece tatlı tatlı gülümser, ümit verirdi. Uşaklar ve şoför pekâlâ bilirlerdi bu ümidin gerçekleşmiyeceğini... Çünkü Şükran Hamfendi, bu iş de gayet yüksekten alırdı: kibar takımından dı o. Sahiden kibar olduğu için de, öyle şoförüne tenezzül etmezdi. Hem onun gayet genç bir âşıkı vardı. Bunu, hiç kimse bilmiyordu henüz. İşte işin püf tarafı, yani Şükran'daki gençlik düşkünlüğünün asıl sebebi...

Son zamanlarda tutturmuştu, etleniyorum, yağlanıyorum diye... Bunun üzerine İbrahim Mirabo, ona Beyoğlunun meşhur masajcısını tuttu. Adam günaşırı geliyor, ecnebi olduğundan, o çapraşık Türkçesiyle Şükran'a gereken tavsiyelerde bulunuyor ve gerekli muameleyi yapıyor, yani onun yağlı yerlerini mıncıklıyarak, oğarak eritmeğe çalışıyordu.

Şükran'ın vücudunu siz bilmezsiniz. Masajcısına sorun. İbrahim Mirabo'nun kıskançlıktan deli olmakta hakkı vardı hani. İnsan, Şükran'ı eriteyim derken kendi erir biter de yine haberi olmazdı... Lâkin genç kadın, bu masajcıyla anlaştı. Ona bir asistan tâyin ettirdi. Bir müddet sonra da, masajcının yerine asistanı apartımana geldi.

Şükran hamfendi saatinde soyunup hazırlanıyor; hizmetçi masaj ustasının geldiğini haber verince divana uzanıp beklemeğe başlıyordu. Oda kapısından Hakkı, elinde çantasiyle giriyordu. Bu çantada meslekî bâzı âletler, friksiyonda lüzumlu kolonya ve alkol gibi şeyler vardı.

Çalışma esnasında masajcı, haklı olarak rahatsız edilmekten hoşlanmazdı. Ruh sükûnu içinde kendini işine verirdi. Nitekim Şükran hamfendi, kısa zamanda bilhassa asistanın mesaisinden faydalandı ve süratle zayıflamağa başladı...

Lâkin asıl ustanın değil de asistanın gelmesi, bu asistanın da pek yakışıklı oluşu İbrahim Mirabo'yu işkillendirdi. Müteahhit, karısının arzularını ne nisbette teahhüt ettiğini hiç unutmuyordu. Bir kere kuşkulandı ya, bu işe son vermenin çaresini aradı ve kolayca buldu: öyle bir iş edecekti ki, masajcı kendiliğinden istifaya mecbur olacaktı.

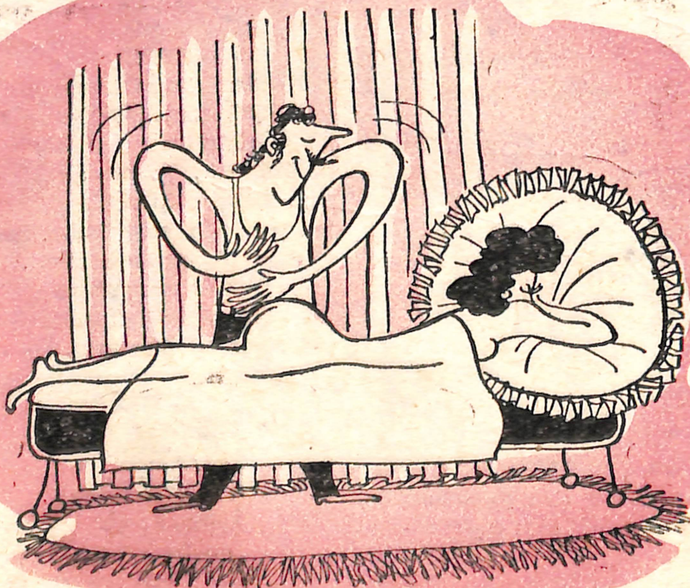
Birgün Hakkı, levazım çantası elinde, Mirabo apartımanına gelince, onu evvelâ Bay İbrahim beyefendinin dairesine götürdüler. Şekilsiz, yığın halinde bir insan, bizzat müteahhit İbrahim beyefendi havlulara sarınmış, yüzükoyun bir divana uzanmıştı. Delikanlıyı görünce bütün plâtin dişlerini göstererek sırıttı:

— Karım sizi pek methetti de, mesainizden biz de faydalanmak istedik. Bakalım, işinizin ehliyseniz çok para kazanırsınız...

Hakkı hayır diyemiyerek işe başladı. Her dakika sonunda müteahhit: «Daha kuvvetli, daha sıkı çalışın» diye emrediyordu. Kan ter içinde, masaj bittiği zaman, Hakkı derin bir oh çekecekti ki, hizmetçi, onu, yandaki odaya götürdü. Orada da, İbrahim'in çok samimi bir dostu, yüzelli kiloluk bir mimar, havlulara sarılmış, nöbet bekliyordu. Hakkı, onun da masajını yapmak zorunda kaldı. Sonra bir üçüncü...

Şükran'ın bulunduğu salona, teneşir horozuna dönmüş bir halde geldi ve... tabii daha o gün, vazifesine son verildi.

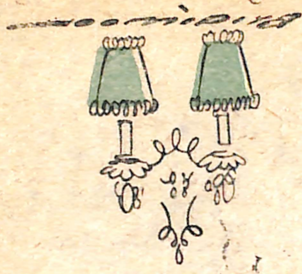
— Hikâyeci —





YAZISIZ!...

(Tonguç)





— Nasıl kürküm!... Kocam yılbaşı hediyesi aldı...
— Fevkalâde... Fevkalâde... Hiç taklit olduğu belli değil!...

(Necmi Rıza)



S.O.S

Ayfer Konrapa, piyano dersleri almağa başlamıştı. Bir gün yine, bir saat süren uzun bir çalışma sırasında kapı çalındı. Kız piyanoyu bırakıp kapıya koştu. Bir de baktı iki polis... Polislerden biri telâşla:

— Ceset nerede? diye sordu.

— Ne cesedi?

— Şakanın sırası değil küçük hanım... Karakola telefon ettiler, koşun diye. Burada birini öldürüyorlarmış, Chopin mi ne?

○

ÖLÇÜ

Doğan Nadi, bir kokteyle davetliydi. Kendisine viski-soda hazırlıyan ev sahibi hanım soda koyacakken Doğan durdurdu:

— Kâfi efendim...

— Sodasız viski sert olmaz mı beyefendi?

— Olmaz efendim. Viski hiçbir zaman sert olmaz. Sade, içenler yumuşar...

○

TEHDİT

Süheylâ, pek açık saçık giyiniyordu. Annesi itiraz etti:

— Ayıp değil mi kızım? Nedir bu kıyafetin?

— Aman anne, dedi Süheylâ. Sen de hâlâ kendi zamanındaki gibi giyinmemizi istiyorsun... Şimdi herkes böyle dolaşıyor...

— Doğru söylüyorsun ama, ben senin yaşındayken bu kılıkla gezeydim şimdi sen on yaş daha büyük olurdun!

○

TEDBİR

Kocasını kapıda karşıladı:

— Şekerim, dedi, senin halini iyi görmüyorum. Sıhhatin beni üzüyor... Tedbir almak lâzım. Baktım ki senin düşüneceğin yok, ben işe giriştim. Salonda seni bir bay bekliyor...

— Doktor mu yoksa?

— Ne münasebet canım... Hayat sigortası memuru...



Sert Bir Kocanın Hâtıra Defterinden

12 Mayıs 1949 günü saat 14,10 dan itibaren evlendim.

Karımın komşularla konuşmasını menettim.

Ali Sert

★

4 Haziran 950 günü saat 00,15 de karıma bir çocuk doğurttum.

Çocuğun adını Haydar koydum. Haydara uslu durmasını tenbih ettim.

Ali Sert

★

2 Temmuz 951 günü saat 00,1 de karıma bir kız çocuğu doğurttum. Karıma bir daha doğurmamasını bildirdim.

Ali Sert

★

4 Ocak 1958 günü saat sekizde çocukları mektebe başlattırdım.

Ali Sert

★

7 Ekim 958 günü karımı dövdüm.

Ali Sert

★

8 Mart 1960 gününden itibaren çocukların sokakta oynamalarını yasak ettim.

Ali Sert

19 Temmuz 1962 tarihinde çocuklarla analarını ıslattım.

Ali Sert

★

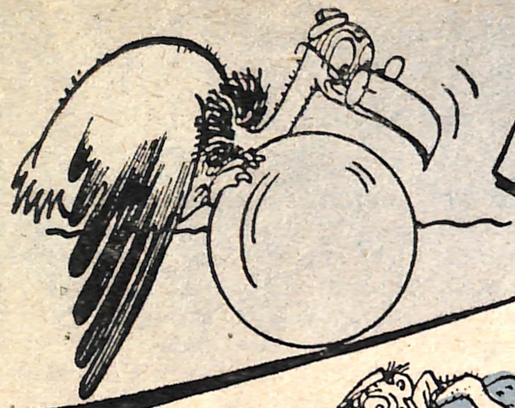
24 Eylûl 1969 günü oğlana mektebi bitirttim. Bir hafta sonra kızı da mektepten çıkarttırttım.

Ali Sert

★

11 Nisan 1973 günü 00,12 de anaları ile bir olan çocuklara, nihayet kendimi kapı dışarı attırttım.

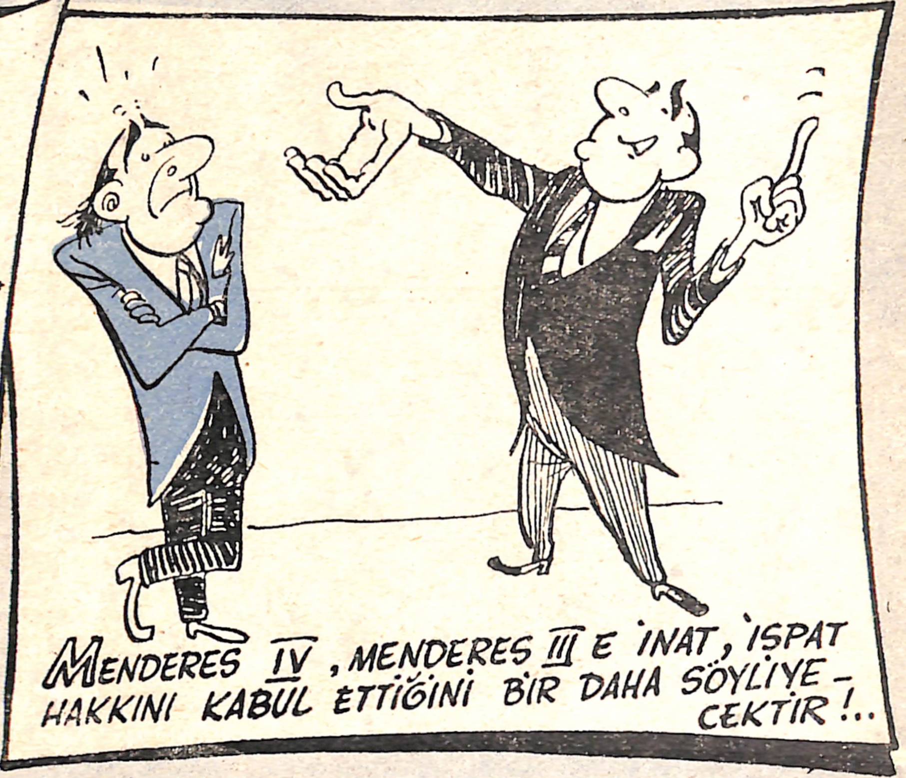
Ali Sert



AKBABA'NIN FALCISI



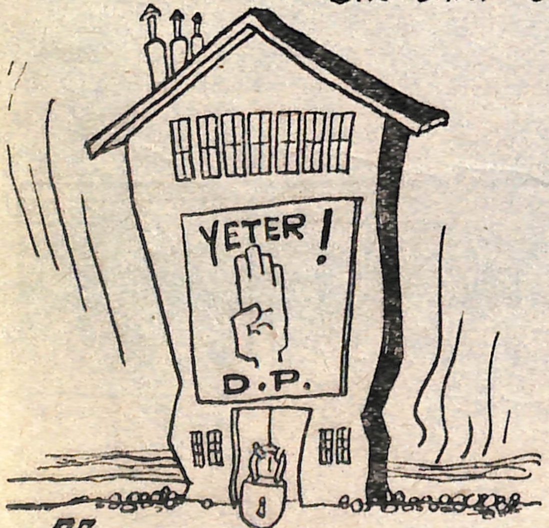
BU HAFTA DA, DENİZE ON TON BALIK DÖKÜLECEKTİR.



MENDERES IV, MENDERES III E İNAT, İSPAT HAKKINI KABUL ETTİĞİNİ BİR DAHA SÖYLİYECEKTİR !..



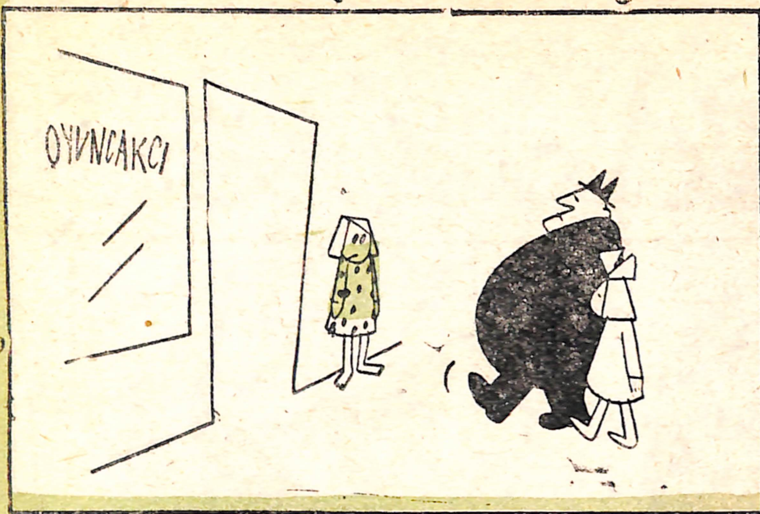
ELEKTRİKLİ TRENLER YOLCULARIN YARDIMI ŞAYESİNDE SİRKECİ - ÇEKMECE ARASINDA ANCAK BİR SAAT GECİKME İLE İŞLEYECEKLERDİR !..

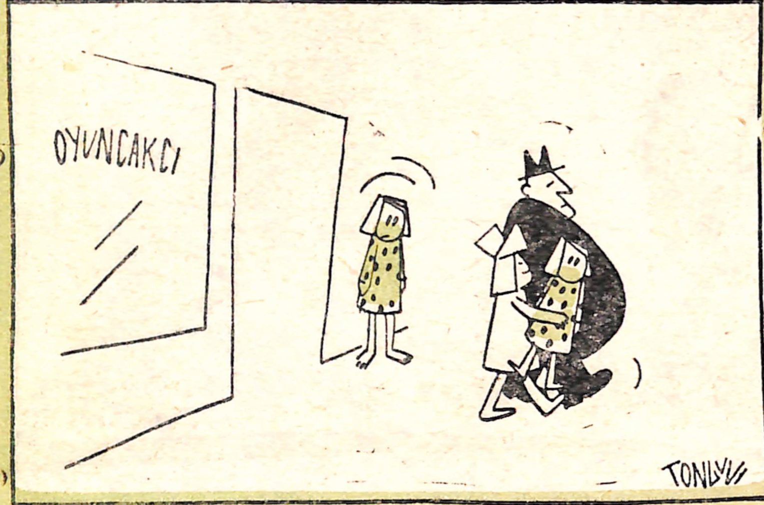


HÜRRİYET PARTİSİNE İTHALÂTI AZALTMAK İÇİN D.P. DEN İHRACATA SON VERİLECEKTİR !..



BÜTÇE GELİRİNİ ÇOĞALTMAK İÇİN İNHİSARLAR VEKÂLETİ "MİGROS MEYHANELER„ KURACAKTIR !..





YAZISIZ! ..

(Tonguç)

KAYBOLMUŞ DÜĞME

SANKİ arkasından biri kovalıyormuş gibi daima hızlı hızlı yürürdü. Bunun dışında İrfan Hepgüler, çok nâzik bir delikanlı idi. Her rastgeldiğinden, sebepli sebepsiz özür diler, daima karşısındakinin sıhatte olup olmadığını sorardı:

— Özür dilerim efendim, inşallah âfiyettesiniz? İşleriniz nasıl gidiyor? Oh oh, çok memnun oldum efendim.

Bu sözleri daima gider ayak söyler, söyledikten sonra da hemen uzaklaşıp giderdi.

Âfiyette olup olmayışınız onu zerre kadar ilgilendirmezdi; işinizin iyi gidip gitmemesi de onun asla umurunda değildi. O bütün bu sualleri sadece nazik ve terbiyeli bir insan olduğunu göstermek için sorardı. O mutlaka nazik davranmak zorunda idi, aksi takdirde rahat edemezdi.

Düzgün taranmış ve iki eşit parçaya ayrılmış saçlarla sonsuz bir nezaket, İrfan Hepgülerin başlıca iki hususiyeti idi.

İrfan Hepgülerin komplimanlarına en çok hedef olanlardan biri de ben idim: Çünkü biz onunla aynı binanın aynı katında çalışıyorduk. Ben İktisat Vekâletinin dağıtma bürosunda çalışırdım, o ise toplama bürosunda. Böylece onunla sık sık karşılaşırdık.

İrfan Hepgüler, her yanımdan geçtikçe, mutlaka:

— İnşallah âfiyettesiniz efendim, işleriniz nasıl gidiyor efendim, diye sorardı.

Ben, işte sekiz yıldır, İrfan Hepgülerle aynı binada çalışıyorum. O, günde ortalama olarak 10 sefer (bu sayıyı unutmamanızı rica ederim) sıhhatimi ve işlerimi sorardı. Bir yıl 365 gündür. Bu sayının 30 gününü mezuniyet ve tatil günlerine ayıralım. Hesabımızın doğru olması için 20 gününü de, ikimize ait grip, anjin ve buna benzer hastalıklara verelim. Bu ikisinin toplamı $20+30 = 50$ eder. Bu 50 günü 365 ten çıkarırsak 315 gün kalır. İrfanla günde en aşağı 10 sefer karşılaştığımıza göre bu 315 sayısını 10 ile çarpalım: 3150 eder. Demek ki İrfan Hepgüler, yılda ortalama olarak 3150 sefer işlerimin nasıl gittiğini sorar. Biz kendisile 8 yıldır aynı müessesede çalıştığımıza göre 3150 yi 8 ile çarparsak 25,200 eder.

Yani sizin anlıyacağınız bu adam, benimle tanıştığı müddet içinde 25200 sefer sağlığımı ve işlerimi sormuş oluyor. Halbuki ben, söylemesi ayıp, bir sefer bile onun bu sorularına cevap vermiş değilim... Büyük bir kabalık değil mi? Halbuki, hiç olmazsa bir sefer olsun cevap vermem lâzımdı. Ama ne yazık ki bir türlü uygun bir zaman bulamadım.

Geçenlerde, paydostan sonra dairenin koridorunda kendisine rastladım. Bir elinde, tıklım tıklım kâğıt ve gazete dolu bir çanta, öteki elinde de kocaman bir karpuz vardı. Sırtında da, hani şu avcıların kullandığı kocaman ve ağzına kadar dolu, bir sırt çantası bulunuyordu. Aylık erzakını hep böyle evine götürürdü.

İrfan Hepgüler yazlıkta oturduğu için akşam trenine acele ediyordu. Hemen hatırladım: «Nâzik ve sevimli İrfan Hepgülere işlerimin nasıl gittiğinden, sağlığımdan bilgi verecek en uygun zaman, bu zamandır» dedim.

İrfan, koridorda tam hizama gelince, tahmin ettiğim gibi:

Çarıklı

Tarık Gürcan, Paris'teyken Rue-des-Ecoles'de bir otelde kalıyordu. Otelin karşısında «Petit Tabac» adında bir kahve ve meyhane vardı. Bir akşam oraya gidip tezgâha tünedi. Levhalardan birini işaretle:

— Bilârdo mu? diye sordu. Bu da nedir?

Tarık'ın yabancı olduğunu anlayan kahveci takılmak istedi:

— Yeni bir içki efendim...

— Ver bakalım ..

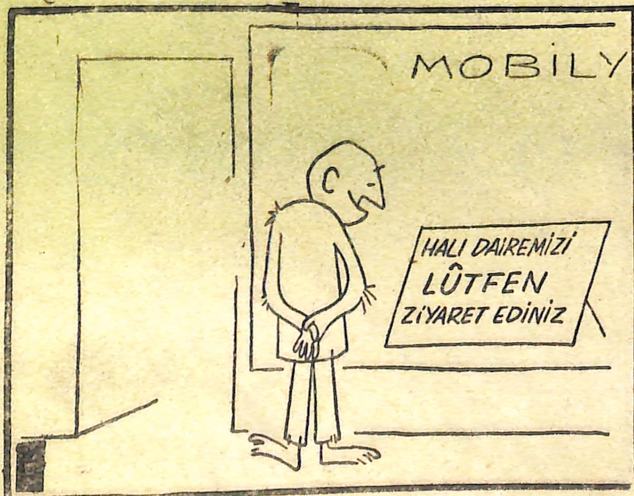
Ve başladı. Bir, bir daha, bir daha, bir daha... Barmenin doldurduğu beyaz şarapları boyuna yuvarladı. Nihayet:

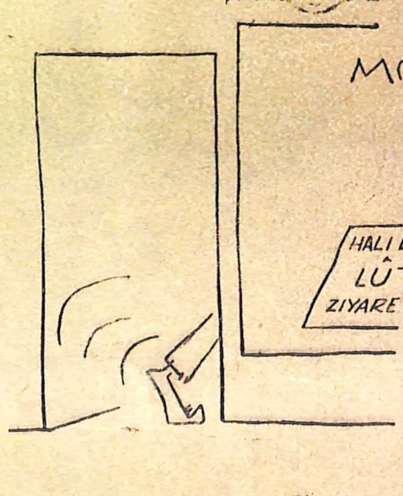
— Hesap? diye sordu.

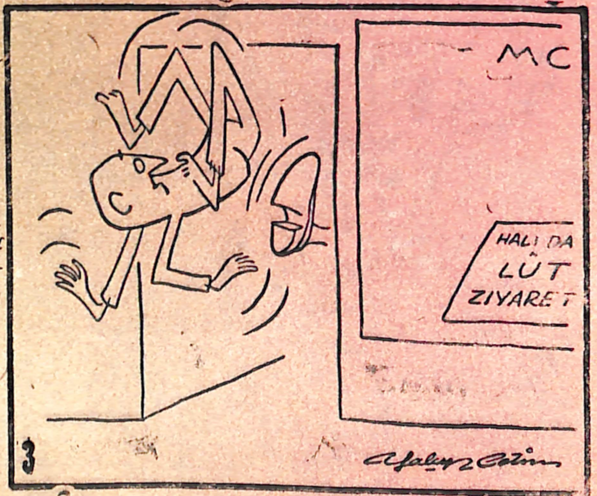
— İki bin frank..

O zaman, parasını çok seven Tarık, göz kırptı:

— Yağma yok... Beni kandıramazsın... Bak, levhada saati yüz frank diye yazıyor. Ben yarım saattir içiyorum. Demek ki elli frank vereceğim...







YAZISIZ!...

(Yalçın Çetin)

— İnşallah âfiyettesiniz efendim, işleriniz nasıl gidiyor efendim?

dedi ve hemen yürüyüp gitmek istedi.

Ama artık ona kaba davranmamağa karar vermiştim. Öyle ya, şimdiye kadar 25.200 sefer sorduğu soruya cevap vermemiş, kaba davranmıştım. Artık yeter...

Çok nâzik bir eda ile, gülümsiyerek, sevimli ve nazik İrfan Hepgülerin yanına koştum. Ceketinin düğmesinden yakalıyarak:

— İltifatlarınıza çok çok teşekkür ederim İrfan Bey! dedim. Sizin bu nezaketinizi asla unutamıyacağım!...

İrfan bey şaşkın şaşkın yüzüme baktı:

— Hayır ola, ne var? diye sordu.

İrfan Hepgülerin bu sorusundan heyecana kapılarak, âdeta kekelemeğe başladım:

—Sevgili, aziz dostum, dedim. Bir de «hayır ola, ne var?» diyorsunuz?... Sekiz yıllık verimli ve müşterek iş arkadaşlığımız sırasında bana gösterdiğiniz büyük ve sonsuz nezaketten ötürü, gerek kendi adıma, gerek karım ve çocuklarım adına size bütün kalbimle teşekkür ederim. Etrafımız, adece kendini düşünen kaba ve egoit insanlarla çevrili... Bütün bunların içinde, benimle, sağlığımla, işlerimle candan ilgilenen yalnız siz varsınız!... Trene acele ettiğinizi görüyorum. Ama zarar yok. İşiniz ne kadar da acele olsa, işlerim ve sağlığım hakkında vereceğim kısa bilgiyi dinliyeceğinizi umuyordum. Her şeyden önce, kısa hal tercümemden bahsetmeme müsaadenizi rica ederim.

İrfan Hepgüler'in sol elinde tutmakta olduğu karpuzun titrediğini farkettim. İrfan, korku dolu gözlerle duvar saatine baktı. Bana bir şeyler söylemek istedi, ama ağzını açmasına imkân vermeden:

— Sevimli İrfan beyciğim, dedim, bir kelime söylememenizi rica ederim. Tevazuunuzu hepimiz biliriz. Onun için iltifatlı sözlerime kulak tıkamayınız!... Sizinle çok açık konuşmak istiyorum. Hayır hayır sözlerimi kesmeyiniz!... Ben, yani karşınızda gördüğünüz şu hakir kulunuz, anasız babasız yani bir öksüz olarak büyüdüm. Ama, sizin de haklı olarak tahmin edeceğiniz üzere, ancak belli bir yaşa kadar büyüyebildim, ondan sonra da büyümekten vazgeçerek şu gördüğünüz boyda kalakaldım. Yani on dört yaşıma basar basmaz, nedense, büyümekten vazgeçtim. Boyumun kısalığı tabii, sizin de dikkatinizi çekmiştir. Boyumun kısalığı, bana bir çok fenalıklar getirdi. Ben aslında, suvari ruhlu bir insan olarak doğmuşum... Hayır hayır sözümü kesmeyiniz!... Yarım saat, bilemediniz, kırk dakika içinde bütün hayatımı anlatacağım... Allaha şükür hal tercümem o kadar uzun değil!

Karşımdakinin sol elindeki kocaman karpuz sarsıldı, elinden kurtularak yere yuvarlandı ve başka başka büyüklüklerde iki parçaya ayrıldı. Ben, daha sıkı bir surette İrfan'ın düğmesini yakaladım. Heyecanımdan titriyerek hikâyeme devam ettim:

— Evet, aziz dostum, ben ruhumla bir süvariyim. Hemen her gece rüyamda cins arap atlarını görürüm. Halbuki beni askere aldıkları zaman boyumun kısalığından ötürü, beni piyadeye ayırdılar.

İşte bu andan başlıyarak hayatımın en dikkate değer hâdisesi baş gösterdi. Çok rica ederim İrfan bey sözümü kesmeyiniz! Aksi takdirde lâflarımı şaşırıp yeni baştan söze başlamak zorunda kalırım. Ne? ne? Nereye?

İrfan Hepgüler, birdenbire önümden fırladı. Caketinin düğmesi elimde kaldı. Kaş göz arasında merdivene atılarak üçer dörder basamakları inmeğe başladı.

İşet o gün bu gündür İrfan Hepgüler, artık sağlığıma ve işlerime dair hiç sual sormaz oldu. Caketinin düğmesinden kopan düğmeyi ise hayatımın en kıymetli bir hâtırası olarak sakladım.

Yazan: ***O. YAZAR***

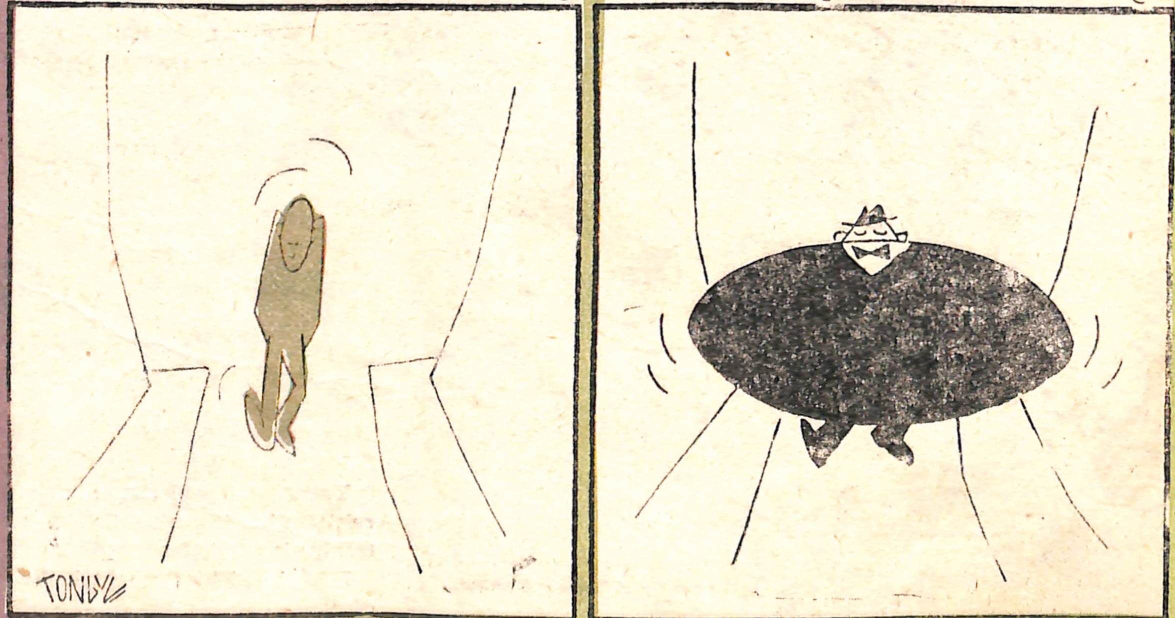
KONYADA BAZI ŞEHİR MECLİSİ ÂZALARI OKUMA YAZMA BİLMİYORMUŞ...

(Gazetelerden)



Bir ağızdan — Mertek!...

(Nehar Tüblek)



«İstanbul sokakları hem geniştir, hem dardır!»

(Tonguç)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

İslâmın Şartı!

1924 yılı. Yunanistandaki Türkler Türkiyeye, Türkiyedeki Rumlar da Yunanistana gidecek. Yunanistandan gelecek Türklerin yerlerini, durumlarını, sayılarını öğrenmek üzere Yunanistana bir kurul gönderiliyor.

Kurul, Yunanistanda Türklerin çok bulunduğu bölgeleri gezerken Goloz'a geliyor.

Goloz, müslüman çingenelerin toplandığı yer. Çoğu Rumca konuşuyor. Bilenler de Türkçeyi çat pat konuşabiliyorlar. Daha o zaman hepsinin başlarında şapka var.

Kurul, hep Rumca konuşan, şapkalı adamları görünce şaşırıyor. Bir kahveye giriyorlar.

— Bize burada Türkler oturur, dediler, hani nerede Türkler? Diye etraflarındakilere sorunca, onlar da:

— Biz Türküz, müslümanız, diyorlar.

— Türkiyeye gitmek ister misiniz?

— Tabiî... İstemez olur muyuz? Elbette.

— Ama biz sizin Türklüğünüzden de, müslümanlığınızdan da bir şey anlamadık. Türkçe konuşamıyorsunuz. Başınızda da şapka var.

Kahvedekiler hep birden karşı koyuyorlar:

— Hayır, müslümanız elhamdülillâh....

Bunun üzerine kurul başkanı:

— Mademki müslümansınız, söyleyin bakayım, diyor, islâmın şartı kaçtır?

Kahvedekiler şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar.

Kendisine sorulan adam, yanındakine Rumca:

— Titapo? (ne kadar diyeyim?) diye soruyor. O da:

— Pesta ikaton (on tane de), diyor.

Adam:

— On, diyor.

Başkan:

— Olmadı, siz müslüman değilsiniz, diyor.

On şartı az bulduğunu sanan biri:

— Ben biliyorum, islâmın şartı yirmi!.. diye bağırıyor.

Artık iş pazarlığa dökülüyor.

— Yirmi beş!

— Otuz!

— Kırk!..

Elliye kadar çıkıyorlar. Bir türlü, karşılarındaki adama beğendiremiyorlar.

Kahvede oturan bir Arnavut demindenberi bu olanları dinler durmuş. O da hayatından memnun olmadığı için, Türkiyeye gider, belki durumumu düzeltirim diye birden arttırıyor.

— More ben biliyorum, diye bağırıyor, islâmın şartı yüz!..

Başkan, ona da:

— Olmadı, deyince Arnavudun canı sıkılıyor. Kahveden çıkınca, doğru bir hocanın evine gidiyor:

— More hoca... Çabuk söyle diyor, islâmın şartı kaç?

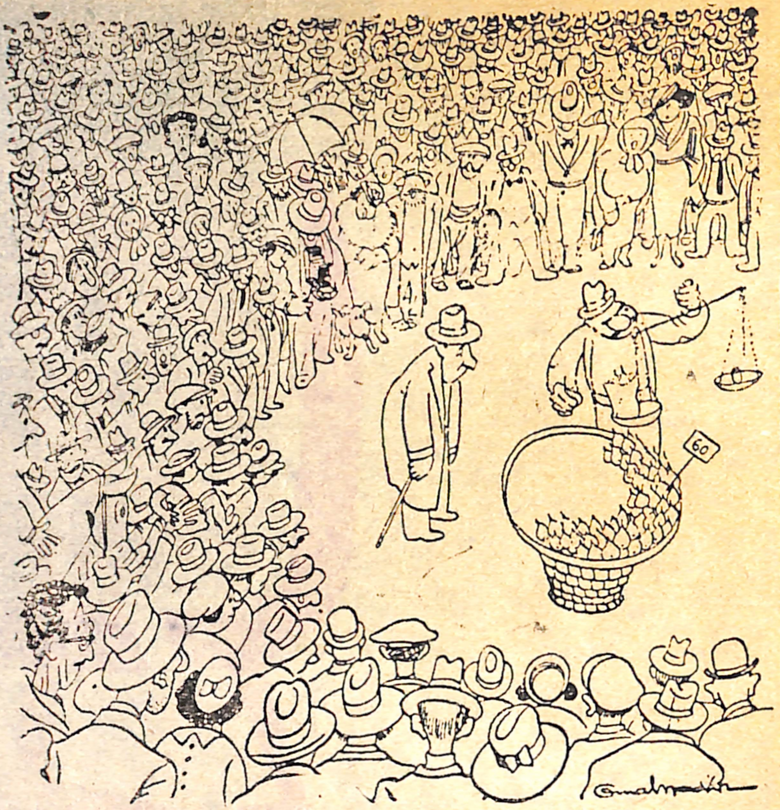
Hoca:

— İslâmın şartı beştir.

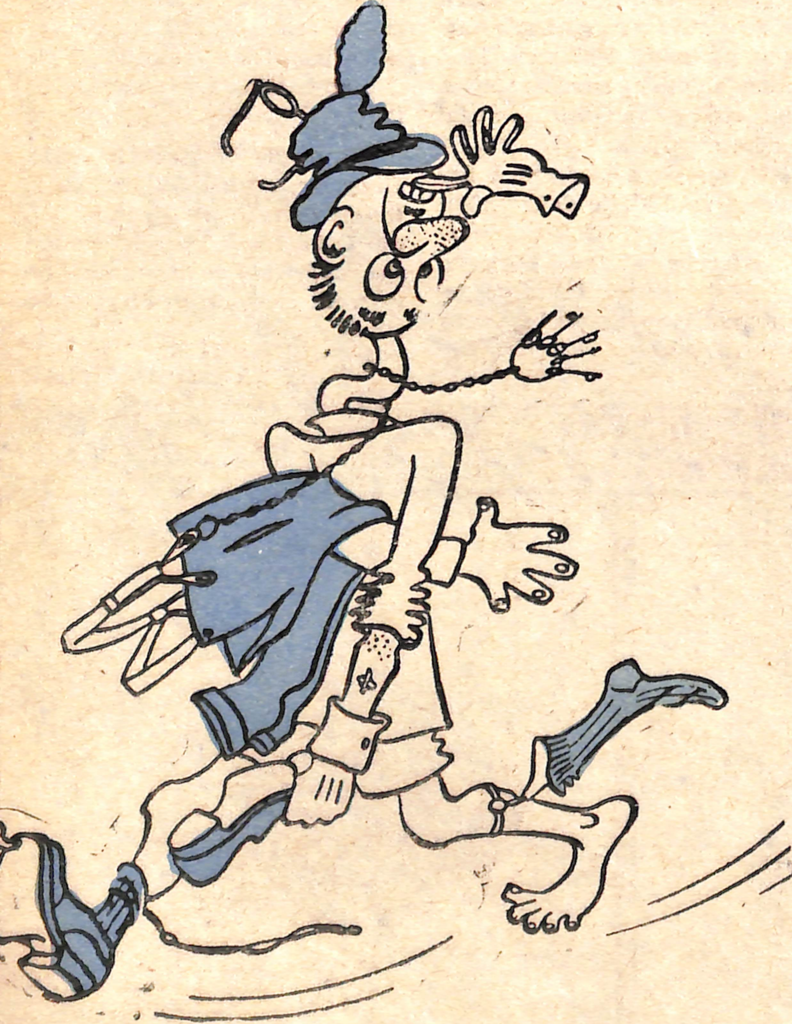
Der demez, Arnavut hırsından kıpkırmızı olmuş, bağırıyor:

— Git işine be!.. Ben herife yüz dedim de yine beğenmedi!

Amber



BAY BİR KİLO ARMUT ALIYOR!
Not: Bu karikatür yapıldığı zaman armudun kilosu şimdiki gibi 360 değil, sadece 60 kuruşmuş!...
(Cemal Nadir)



Otobüsten inen bir vatandaşın resmidir!...
(Cemal Nadir)

BİLET FARKI

Ankara treninde biletler kontrol ediliyor.

Biletçi — Adi tren biletiyle ekspres binmişsiniz, farkını vereceksiniz.

Yolcu — Farkı kaç para?

Biletçi — On beş lira.

Yolcu — (Ceplerini karıştırarak) On beş lira mı? Canım adi trenle ekspresin farkı nedir?

Biletçi — Ekspres daha hızlı gidiyor.

Yolcu — Yanımda o kadar param yok. İstersen makiniste söyle, treni yavaş yürütsün!..

İnanmak

Yeni şairlerden biri, son derece cahil bir çocuk, Yakup Kadri Karaosmanoğlu ile mülâka yapmak sevdasına düşmüştü. Üstadın eserlerindeki İncil edasına bakarak sordu:

— Allah'a inanır mısınız?

Yakup Kadri de ona başka bir sual sordu:

— Siz şiir yazar mısınız?

— Evet efendim. Hattâ kitap halinde bile neşrettim...

— O halde Allah'a inanıyorum. Çünkü sizin şiir yazabilmeniz gibi bir mucizeyi ancak Haktaâlâ meydana getirebilir...

Saygı

Cevat Fehmi eserinin temsilinden sonra, muârızı Adnan Benk'in yanına gitti:

— Artık, dedi, bunu da benim yazdığımdan şüphe edemez, başkasının diyemezsin ya?

— Tabii, dedi Adnan Benk... Benim, başkalarına da hürmetim vardır!



Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA — BİLMEM NE ADASI — Çizen: NEHAR TÜBLEK







(Devam edecek)



KALAYCI!...

(Nehar Tüblek)



Var olmak veya olmamak... İşte bütün mesele!...

(Tonguç)



BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

Gönüllü!

Bektaşinin biri kışa tesadüf eden bir ramazan gününde son derece üşümüş, barınacak bir yer bulamamış, bir köy camisine dalmış, bakmış bir hoca kürsüde vaaz ediyor. Cehennemin kaynar ateşinden dem vuran hoca, günahkârların o kızgın ateşte nasıl yanacaklarını anlatırken, soğuktan çeneleri birbirine çarpan Bektaşi, artık dayanamamış:

— Bre hoca, demiş, eğer dünyanın soğuğu böyle devam ederse, yaz beni cehennemin defterine, Vallahi gönüllü giderim!

SABİHA AYAYDIN
Hüseyin Kâhya mahallesi Yüksek sokak No 32
Kırıkkale

Yâ Hey!..

Hocanın biri ramazanda vâz ederken:

— Ey ümmet-i Muhammed! Rakı içmek, kat'iyyen haramdır, sakın içmeyiniz. İçenlerin boyunlarına yarın ahrette, içtikleri rakıların şişeleri asılarak mahşer halkına teşhir edilecektir, der.

Dinliyenler arasında bulunan bir Bektaşi:

— Hoca Efendi, şişeler dolu mu asılacak boş mu?

Diye sorunca, «boş» dese şişelerin hafif olacağını düşünen hoca:

— Dolu asılacak, dolu!

Deyince, Bektaşi kahkahayı atar:

— Desene Hocam! Cennette de yâ hey!....

NURDOĞAN DALYAN
Demirlibahçe - Şafaktepe
No. 125, Bölge 2
Ankara

Yat Teres!

Bektaşinin biri, bir gün aç kalıyor. Kendisine bir iş bulamıyor. Sokak sokak gezerken gözüne bir hastahane ilişiyor. Hemen kapıdan giriyor.

— Yahu acaba bize burada bir iş bulunur mu?

Diyor.

Meğer o sırada hastahanenin ölü yıkayıcısı vefat etmiş. Yerine de münasip bir kimse tedarik edilememiş.

Hastahane müdürü bektaşiye bakıyor. Ağır, kâmil, sakallı bir adam olduğunu görünce onu bu işlerden anlıyan bir kimse zannediyor:

— Eğer kabul edersen, seni hastahanenin gusulhanesine alalım. Ölüleri yıkarsın. Geceleri de, orada nöbetçi kalırsın, diyor.

Açlık zorundan her şeye razı olan bektaşi, hiç tereddüt etmeden:

— Eyvallah!..

Cevabını veriyor ve hemen işe başlıyor... Gündüzleri ölüleri yıkıyor, geceleri de bekliyor. Bir gün geç vakit gusulhaneye bir ölü getiriliyor. Nöbetçi doktoru:

— Bu adam şimdi vefat etti, vakit geç, yıkanıp defnedilemez. Yarın sabah icabına bakarsın, diyor.

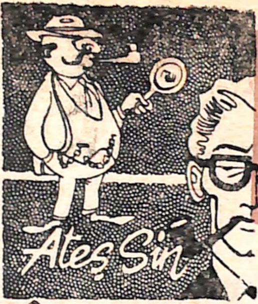
Bektaşi her gece olduğu gibi o gece de nöbete giriyor. Aradan bir iki saat geçiyor, evvelâ hafif bir inilti işitiliyor. Sonra, teneşirde yatan ölü, birden bire doğrularak:

— Yahu!.. Ben, ölmedim. Beni buraya niçin getirdiniz? diye çığlığı koparınca,

Bektaşi hiç istifini bozmadan:

— Yat ulan teres, diyor, sen doktor beyden daha mı iyi bileceksin?!.

ORHAN TOKSOY
Pulur İlk Öğretmen Okulu
5/B 563 Ilıca
Erzurum



POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKA No:28

— Yo, acceptate... si si...

Dediğini duydular. Mehlika:

— Ne oluyor yahu? Parti kongresi kurmuş gibi aceleye getirdiğiniz şey ne?

Açıkgöz delikanlı:

— Durun, durun, dedi. Herife mükemmel bir kazık atacağız. Kim bu saloz, biliyor musunuz? Vittorio de Kisa, çok meşhur rejisör İtalyanlarda... Haniya bizim Muhsin bey gibi. Yok mu ya? İşte öyle... Filim kralı. Sana bir deneme filmi çevirmek istiyor. Eğer kısa bir film çevirmeğe razı olursanız yüz bin lira verecek...

— Ayol, biz ne anlarız filimcilikten? dedi Muallâ...

Mehlika:

— Bana baksana? diye çıkıştı. Deli olma. Sen zaten aslında kendini Bingül Ece diye yutturdundu kocana. Buna da ayni numarayı çeviririz. Bak kardeşim, bu kız Türkiyede film çevirmiştir. Menşur yıldızdır haniya. Adı da Bingül Ece. Öyle söyle herife. Zaten neydi o sinema yeri? Oraya gitmiyor muyuz? Anasını satayım, biraz daha kalırız İtalya'da...

Böylece, Vittorio de Kisa, namlı bir Türk sinema yıldızı ile tanışmış olmanın sevinci içinde indi Roma'ya.

— 1 —

Meşhur rejisörün Alfa Romeo markalı arabası, garda onları bekliyordu. Muallâ'nın da, Mehlika'nın da, Roma karşısında ağızları bir karış açık kalmıştı. Ne «Perapalas'ın arkası» na benzer yeri vardı, ne de Büyük Bayram sokağına... Mükellef otomobili görünce, ağızlarının suyu aktı. Lâkin binmek kısmet olmadı. Bir alay gazeteci, fotoğrafçı etraflarını sardı. Meşhur rejisör, kısa bir demeç verdi. Basın toplantısı yapacak vakti olsaydı, arşın arşın nutuk çeker, dizi dizi rakam dökerdi. Ama vakti yoktu. Sadece:

— Sizlere yakında, yeni keşfim olan bir Türk yıldızını takdim edeceğim. Görüyorsunuz işte. Bingül Ece... Memeleri Cina'ya da, Sophia'ya da top attıracak derecede dik ve sert. Üstelik küçük de...

Şakır şakır fotoğraflar çekildi. Muallâ'ya gülmesini, yan bakmasını, dişlerini göstermesini söylediler. Hele bu sonuncuya alışık olduğu için, o pozu almakta hiç güçlük çekmedi.

Nihayet Vittorio'nun Alfasına binmek kısmet oldu: Yem yumuşak, hem rahat, hem de sıcaktı. Öyle ki, Muallâ bir kere bindikten sonra katiyen inmek istemedi. Neyliyelim ki, Cina Cittâ, çok uzak bir yer değildi ve Vittorio'nun Alfa'sı da, nihayet stop etti. İnmeğe mecbur oldular.

Geniş bir kapıdan, mahallemsi, oldukça da gösterişsiz bir yere girdiler. İki sıra sokaklar üzerine, şehirdeki evlere benzemiyen yapılar kurulmuştu. Mehlika:

— Ayol, yanlışlıkla göçmen mahallesine gelmiş olmıyalım, ha? diye sordu.

Büyük rejisör tercüman gayretiyle onlara programı bildirdi:

— Evvelâ Signorina Bingül'ü güzellik mütehassısımız, ondan sonra fotoğraf mütehassısımız, ondan sonra kadınlık mütehassısımız, daha sonra ise...

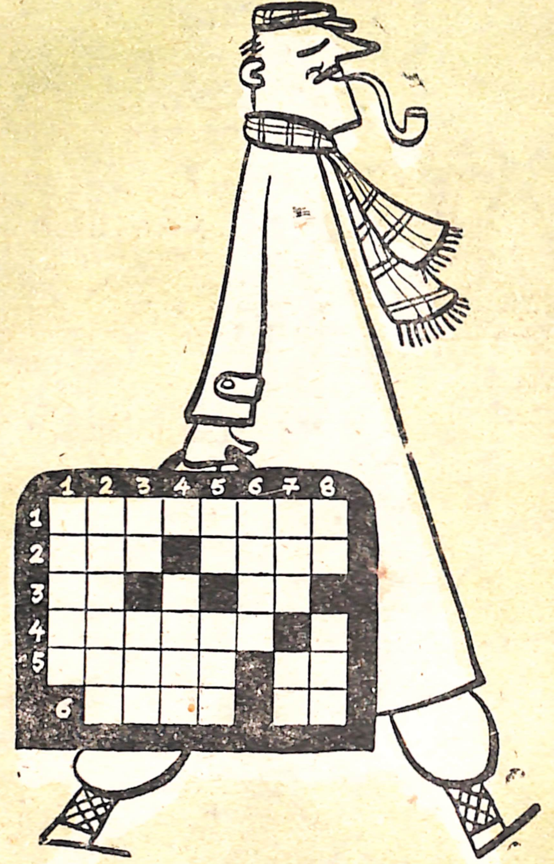
Muallâ atıldı:

— Hay, içime fenalık geldi bu mütehassıslardan. Burada galiba mütehassıstan bol bir şey yok. Kendimi Cağaloğlundan geçiyorum sandım: Ne tarafa baksan bir mütehassıs tabelâsı...

(Devam edecek)

— 2 —

MİZAHÎ BULMACA



SOLDAN SAĞA :

1 — Resmî dille fiyat artırışı,

2 — Halil Lütfünün çöplüğü.

— Ölçülü kelimeleri yanyana sıralamakla ömür tüketen ölçüsüz adam.

3 — «Şöyle, böyle, iş güveysinden hallice!» uzun tâbirinin kısaltılmışı... - Bir harf -

— Tok adamın, halini anlamadığı kimse...

4 — Son zamanlarda züğürdü ile paralısını birbirinden ayrılması güçleşen yabancı misafir.

— Her gün artan fiyat etiketlerini gördükçe ağzımızdan çıkan tek heceli hayret sesi!..

5 — Maslahatla yanyana getirerek «bu işi savsakla!» mânasına kullanırız...

— İktidara gelmek için en tesirli iktidar hapı..

6 — Her belediye reisinin keyfine göre değişen bir faaliyet.

— Sonuna (yar) kelimesi eklenirse yazın salatası, caciği yapılan bir sebzedir. (Argoda hödük mânasına da gelir.)



YUKARIDAN AŞAĞIYA:

1 — Beyoğlunda sosis ve salam adı altında satılan sur harici mamulâtı bir gıda maddesi!

2 — Cenaze masrafını, doktor vizitesinden daha ucuz bulduğu için ölmeyi tercih eden, mizah edebiyatımıza neşe katan bir vatandaş.

— Türkçede zaman, Fransızcada eşek mânasına gelir.

3 — Başına T harfi koyarsanız İstanbulun meşhur elektrikli kaplumbağası olur.

4 — Başına A harfi eklenirse karaborsacıda bulunmıyan bir şey çıkar.

— Yüz tanesi bir araya gelince ancak bir çift iskarpin sağlayan vasıta...

5 — Yooo... Söyliyemem, bana da mı lololo!..

— Baş (herhalde soğan başı değildir!)

6 — Memurların, öğrencilerin beklediği dakika...

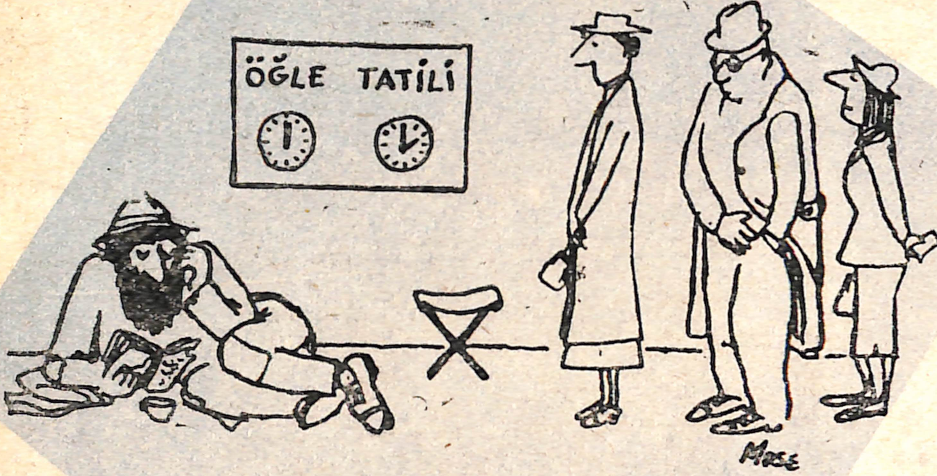
7 — Yirmi iki kişinin bir meşin topun peşinde koşması.

— Huzur ve ferahlık parolası!..

8 — Başına H harfi ilâve ederseniz muazzam bir gelir kaynağı olur.

— Kaçırdığı kızlara insan muamelesi eden hayvan!..

Dünya Karikatürleri



Modern dilenci!...

— Fransız —



YAZISIZ!...

— İtalyan —



Şair ve gölgesi!...

— Fransız —



YAZISIZ!...

— İtalyan —

Mizah Yayınlarımız

Akbaba Mizah Yayınları Edebiyatımızın şimdiye kadar boş kalmış bir köşesini dolduruyor:

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

Yirmiden fazla mizah üstadının yüze yakın seçme hikâyeleri Üç cilt. Beher cildin fiyatı 1 liradır.

İt Kuyruğu

Yazan :
Aziz Nesin
En güzel mizah hikâyeleri

Kadın Olan Erkeğin Maceraları

Mizah romanı

Meşhedinin Hikâyeleri

Yazan :
Ercüment Ekrem Talû
Mizah edebiyatımızın ölmez eserlerinden

Meşhurlarımızın Nükteleri

En tanınmış fikir, edebiyat, siyaset adamlarımızın nükteleri

Sahtekârsız Memleket!

Rus edebiyatının en meşhur romancılarından Averçenko'nun şaheseri.

Yedek Parça

Aziz Nesin'in en güzel hikâyeleri. Her kitap 1 liradır.

Herkes bir kek yapabilir...



...ama SANA ile yapılan o kadar daha çok lezzetlidir ki!

Mmm! Evde yapılan kek kadar lezzetli bir şey yoktur. SANA kullanırsanız yapılması o kadar daha çok kolay ve elde edilen netice de o kadar iyidir! Zira, hazırladığınız her şeye SANA, başka mamullerle asla erişilmiyen, bir lezzet, bir incelik, bir hafiflik ve bir besleyici kıymet verir.

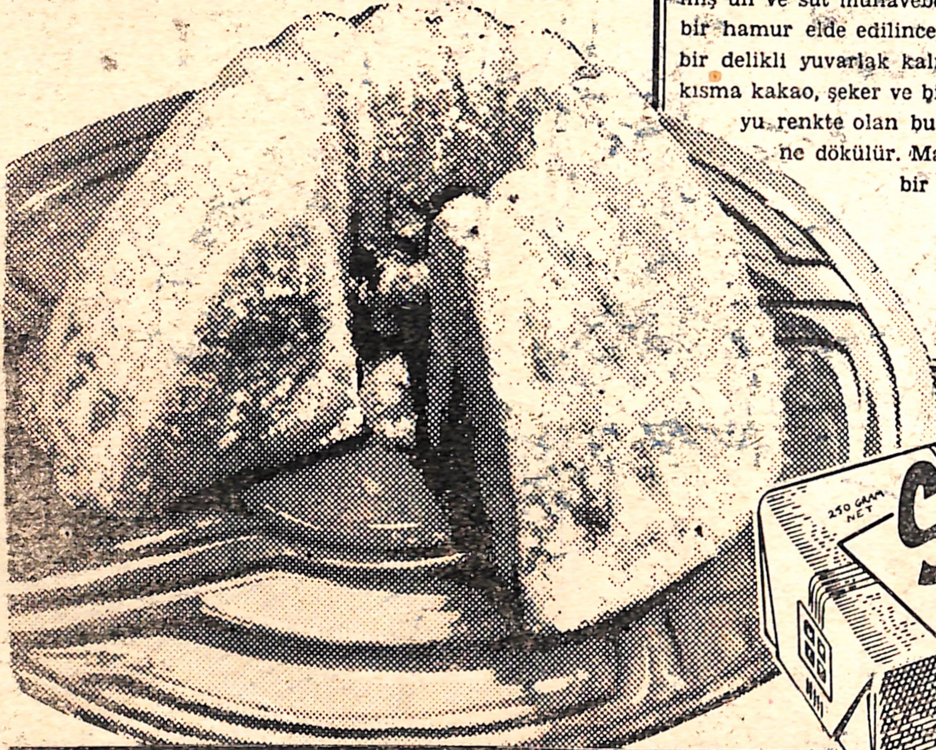
Ve, kahvaltılarda, çocuklarınıza vereceğiniz ekmek dilimlerine SANA sürmeği unutmayınız. Büyümeleri için elzem olan bir gıdadır çünkü kalorisi ve A,D vitaminleri boldur.

MARBRE

Malzemesi : 250 gr. SANA — 250 gr. şeker — 4 bütün yumurta — tutam tuz — limon kabuğu rendesi — 500 gr. un — 2 1/2 kahve kaşığı beking povder — 1 desilitre süt (100 gr.) — 30 gr. kakao — 25 gr. şeker — 2 çorba kaşığı süt (koyu renk hamur için).

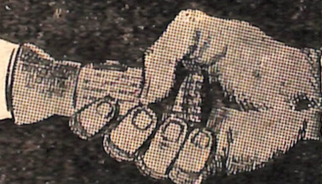
Yapılması : SANA, bir kapta, iyice dövülür sonra yavas yavaş şeker, 4 bütün yumurta, tuz, limon rendesi ilâve edilir. Beking povderle elenmiş un ve süt münavebe ile konur. Oldukça katı bir hamur elde edilince, üçte ikisi yağlanmış bir delikli yuvarlak kalıba doldurulur ve kalan kısma kakao, şeker ve biraz süt karıştırılarak koyu renkte olan bu hamur ötekinin üzerine dökülür. Marbre şeklini vermek için bir çatal ile zigzaglar yaparak 2 hamur karıştırılır.

E. İREN.



UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. BAKIRKÖY

ANKARA SİGORTA



ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

T. C. ZİRAAT BANKASI

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları 1956 yılı ikramiye plânı tutarı Şimdilik

1.750.000 Liradır.

Bu Zengin Plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktörler, ziraat âletleri bulunmaktadır.



siyasî mizah gazetesi



— Beni sevdiğine yemin et bakayım...
— Dur bakalım, bu gece geçsin hele!

— İtalyan —